

Kıbrıs'ta

Sosyalist GERÇEK

Mayıs 2002, Yıl 6, Sayı: 73- Fiyatı:500.000 TL (KDV dahil)- İngiltere: 50p AYLIK SİYASİ GAZETE

Çaresizlik

Denktaş'a hizmettir

**KIBRIS'I
KIBRISLILARIN
YAPMAK**

Yazısı 5. sayfada

Bandiera Roza

Söz: Tabelacı Cahit

Maden işçileri, dönmezler geri
Sert adımlarla koşar ileri
Yılmaz mücadeleden işçiler
Korkmaz toptan, tüfekten işçiler
Kalpleri iman dolu bekçiler
Getirir fakir halka büyük zaferi
Türk-Rum madenciler, mert fakir erler
Bir hak yolunda, birleşmişler
Dağlar taşlar boyandı kızıla
Destanları kan ile yazıla
Dağlar taşlar boyandı kızıla
Hakkın yolunda can feda ola

YAŞASIN KIZIL 1 MAYIS

• Yazısı 7. sayfada

BAŞYAZI

TÜKENMİŞLER BİZİ TÜKETEMEYECEKLER!

4 Aralık 2001 tarihinde Denktaş ile Kleridis'in, uzun bir aradan sonra yeniden yüzyüze görüşmelere başlamasıyla Kıbrıs'ta, özellikle de kuzeyde siyasi ortam iyice kızışmaya başladı.

Kıbrıs sorununun çözümü noktasında, tüm nöanslarına rağmen, Kıbrıs Türk solu; CTP'den Avrupa gazetesine (bugünkü Afrika ve Avrupa Partisi) kadar geniş bir yelpazeyi kapsayan, KSG hariç, ortak bir paydada birle'iyor.

Nedir bu ortak payda?

Bu ortak payda Kıbrıs sorununun BM inisiyatifinde ve ortaya koyduğu kriterler doğrultusunda, "toplumlararası görüşmeler" yöntemiyle ve ABD-AB kontrolünde çözülebileceği inancıdır.

Tüm farklılıklarına ve çekişmelerine rağmen, KSG dışındaki solun ortak paydasıdır bu nokta.

KSG bu noktada bu parti ve yapılardan farklı olarak, Kıbrıs sorununun bu çerçevede çözülmesinin imkansız olduğunu savunur. Buna katılırsınız veya katılmazsınız... Bu KSG'nin duruşu. O, bu duruşunu belli başlı gerekçelere dayandırıp Kıbrıs sorunu gerçekten çözmek isteyenlerin, bırakınız onların inisiyatifinde çözüm aramayı, bizzat bu güçler devre dışı bırakılmadan Kıbrıs sorunu gibi ulusal sorunların çözülebileceğini, üstelik çözümlüyor sanıldığı oranda daha da karmaşık hale sokulacağını savunuyor.

KSG'nin bu görüşünün haklılığı ve doğruluğu Kıbrıs sorununun uzun yıllardır süren çözümsüzlüğü tarafından defalarca kanıtlanmıştır ve kanıtlanmaya devam etmektedir.

En azından 28 yıldır, KSG dışında tüm Kıbrıs Türk solu her üç-beş senede bir tümüyle dış güçlerin; BM, ABD ve

AB'nin tavır ve mesajlarıyla sorunun "ha çözüldü, ha çözülecek" olduğu hayaline kapılıyor. Bu liderliklerin bu hayallere kapılması bir yana, sürekli ve planlı çabalarla bu beylerimiz aynı hayalleri halka da aşılayarak ve dolayısıyla da bu hayallerin gerçekleşebilmesi için halkın öncelikle toplum liderlerini "cesaretlendirici" yönde davranmasını; onların oyunbozan niyet ve tavırlarına fırsat vermemek için itina göstermesini; hatta uslu uslu oturup sabırla beklemelerini salık veriyorlar.

Kıbrıs Türk solundaki hakim zihniyet, Kıbrıs sorunu Kıbrıslı Türklerle Kıbrıslı Rumlar arasında bir sorun olarak görülür. Biraz daha zorlarsan sorunu Türk Yunan sorunu olarak kabul eder. Yani hastaya ta başından yanlış teşhis koyar. Yanlış teşhis konulan hastanın tedavisi de imkansızlaşmış olur böylece. İyileşmesi geciktikçe de hastanın iyileşme imkanı

olmadığını, ölüme mahkum olduğunu kabullenir. Ağlamaklı olur. Hem de yanlış teşhis koyup yıllardır tedavisi yönünde hiçbir olumlu adım atmadığı hasta önünde ağlayıp sızlamaya, hasta daha ölmeden yasını tutmaya başlar.

Bu genel görüntünün tartışılmazlığı ortadayken, Avrupa (Afrika) ekibinin, gazete içindeki belirleyici olmayan farklı düşünce ve yaklaşımlara rağmen, son dönemde gözlemlenmesi gereken bir ölçüde farklı bir görüntüye büründüğü gözardı edilmemesi gereken bir olgudur. Avrupa ekibi, özellikle son süreçte; AB güçlerinin sorunu çözücü değil, tersine adanın taksimine kadar varacak politikalarla eşgüdüm sağladıklarını, bu anlamda Türk teziyle ve dolayısıyla da ABD'nin belirleyici pozisyonuyla büyük oranda uzlaştıklarını herkesin farkettiği gibi farketmişlerdir.

Devamı 2. sayfada

TÜKENMİŞLER BİZİ TÜKETEMEYECEKLER!

Bu noktada, diğer taraflarca sergilenen ve değişik varyasyonlarla genelleştirilebileceğimiz “tavla teslim” politikasının tersine, Haziran’a kadar birşeyler yapılması gerektiğini, bu olumsuz gidişatin muhakkak önlenmesi gerektiğini savunmaları ve yetersiz dahi olsa bir kısım pratik adımlar atıyor olmaları Afrika ekibinin diğerleri yanında olumluluğunu ortaya koyan faktörlerdir.

Geçmişte entegrasyon isteyenler ve istemeyenler olarak tanımlanan ana saflaşmanın, kanımızca bu şartlarda ve Kıbrıs Türk solu açısından dış faktörlerin, özellikle ABD ve AB’nin Kıbrıs sorununun çözümü yönünde oynamaya başladığı olumsuz rol karşısında entegrasyona karşı olanlar safında “sıfırı tüketenler” ve “hayır! buna rağmen yapılabilecekler vardır ve yapılması gereklidir” diyenler olarak belirlenmesi kaçınılmaz hale gelmiştir.

İşte Kıbrıs Türk solu karşımızda; CTP yönetici kligi tüm bu olumsuz gelişmeyi, daha YBH “Batı bizi “Karasakal”a teslim etmez, korur” hayalleri kurarken, değerlendirmiş ve dolaylı da olsa tavrını güçlüden yana, yani ABD destekli TC’den yana belirlemiştir.

YBH ne yaptı ve ne yapıyor hala bugün?

Çok acıdır ama, aynı oranda da bir gerçektir ki YBH, AB’nin Kıbrıs Türk varlığının yokoluş sürecine son noktayı koyma rolünü üstlendiğini farketmediği anda ne yapacağını şaşırmış durumdadır. En güçlü olması gereken bir dönemde, fiilen olmasa da ikiye bölünmüş; en kritik meselelerde-güçbirliği ve yerel seçimler-net tavrı sergileyemez bir görüntüye bürünmüştür. Hiçbir şey yapmaya gerek yok; güçbirliği oluşturmaya, kitleselleştirmeye, seçimlere katılmaya (işgal altında bir ülkede seçim mi olur diyerek ve ta YKP oluşuyla başlayan süreçte hiçbir seçimi kaçırmayıp katılan ve sürekli “biz kazanacağız” tablosu çizen bir parti olduğunu unutarak) gerek yok, sabırla beklemekten başka yapılacak bişey kalmadı deyenlerle; son bir çabayla kitlesel güç oluşturulmalı, bunun için de güçbirliği şarttır deyenler olarak bölünmüş bir YBH... Tabi ki bu bölünme kendini örgütsel anlamda partinin resmen bölünmesi şeklinde değil de, karar alamama, tavrı sergileyememe ve gündemden düşme olarak ortaya koymaktadır. YBH’nin bu konumu ne kendine, ne Kıbrıs Türk halkına faydalıdır. YBH tamamıyla ikircikli bir duruşa sokulmuştur. İki ayı aşkın bir süre önce YBH Parti Meclisi toplanıp pratik güçbirliği yapma kararı almış ve kamuoyuna açıklamıştır. Biz, KSG olarak derhal yanıt verdik bu çağrıya. İşte YBH’dan beklenen bu dedik. Biz varız dedik. Varız demekle yetinmeyip somut öneri sunduk: Falan tarihte, falan yerde pratik olarak bu güçbirliği faaliyetini başlatmak üzere toplanalım ve kararlar üretilim, en azından bir koordinasyon kurulu oluşturalım bu güçbirliği çalışmalarını hayata geçirecek... dedik yazılı cevabımızda. Eğer bu tarih ve yer size uymazsa ve farklı öneriniz varsa siz belirleyin biz hazırız dedik. Ayrıca tavrınızı, Parti Meclisi olarak belirleyin ve bize lütfen yazılı olarak bildirin dedik. İki ayı aşan bu zamana kadar tam bir sessizlik... Ne olumlu, ne olumsuz bir yanıt yok.

Bu, nasıl yorumlanmalı? Nedir, YBH’yi bu konuma sürükleyen?

Evet, parti içindeki ayrılık önemli rol oynuyor. Bu inkar edilemez. Ama hepsi bu mu? AB’nin Kıbrıs sorununa dönük oynadığı olumsuz rolün; bu kesimlerin

olabileceğini şimdiye dek hiç düşünmek bile istemedikleri, KSG’nin ise ta başından AB’nin Kıbrıs halkı ve hele de Kıbrıs Türk halkı diye bir kaygısının olmadığını, olamayacağını vurgulayarak anlatmak istediği bu durumun ortaya çıkmasıyla, hem de sıradan insanların bile görebileceği bir açıklıkla, “öldük, bittik” noktasına gelinmiştir.

İşte, bir YBH’li olarak Arif Hasan Tahsin’in son dönemde Afrika gazetesine yansıttığı olumsuz, çaresiz görüntünün kaynağı budur. Bitti diyor Arif Hoca. Bittik diyor. Hazırda son nokta konur bu bitişe diyor özet olarak. Yalan mı? Değil tabi. Arif Hoca ile bu noktada hemfikirim, son noktayı koyacaklar yakında Kıbrıs Türk halkının toplumsal varlığını yok edişe. Ama, Arif Hoca’yla anlaşmadığımız çok önemli, ve hatta belirleyici olan bir durum var bu geline son noktada.

ARİF HASAN TAHSİN “KIBRIS TÜRK HALKI AÇISINDAN HERŞEY BİTMİŞTİR” DİYOR

Bu acı gerçek Arif Hoca’nın özellikle 20, 21 ve 22 Nisan 2002 tarihlerinde yayınlanan Afrika gazetesindeki “Olaylar ve Gerçekler” adlı köşesinde yansıyan görüntüsüdür.

Denecektir ki, Arif Hoca bu tavrı halkın edilgen durumunu “provoke” etmek amacıyla, tıpkı Aziz Nesin’in “Türk halkı aptaldır” diyerek yapmaya çalıştığı gibi bir amaçla ortaya konmuştur. Ama bu pek de inandırıcılığı olmayan, Arif Hoca’nın pratik tavırlarıyla paralel gitmeyen bir varsayım olarak kalmaya mahkumdur. Çünkü sorun salt düşünce bazında değil, tersine bizzat pratikte ne yapıldığıyla değerlendirilmeli. Üstte YBH’nin parti olarak güçbirliği ve bu meyanda da halk güçlerinin örgütlülüğü ve karşı duruşu konusundaki açmazına değindik. Peki Arif Hoca’nın pratiği nedir bu konuda? Afrika ile KSG ve bir kısım diğer çevre ve bireylerin başlattıkları Barış ve Bağımsızlık Cephesi oluşturma çabaları konusunda duruşu nedir? Bizzat katılımı, desteği istenmiştir. Cevabı ne olmuştur? Pratik olarak “hayır”. Hayır demekle yetindi mi Arif Hoca? “Benim partim var” demekle yetinmiştir. Sanki biri partilerinizi terkediyor muşçasına, gelin güçbirliği yapalım, ortak bir duruş sergileyelim pratik yaşamda önerisine “Hayır, benim partim var” yanıtı yeterli kabul edilecek bir yanıt değildir. Daha doğrusu, YBH’nin bir yandan güçbirliği çağrısı yapıp, diğer yandan bunun oluşturulması için kılını kıpırdatmama çelişkisi maalesef Arif Hoca’da da hakim olan bir yaklaşımdır.

Peki ama, buna rağmen Arif Hoca’nın şu sözleri nasıl yorumlanmalı?

“Andığımız gazetenin “Kültür Sanat” sayfasında yer alan bu yazı, ya da şiir ise eğer, halimizi anlatmış olması nedeniyle dikkatle okunmalıdır bu ülkeyi sevenler tarafından.

“Neden Kıbrıslı Türkler bir araya gelemezler?” sorusunun yanıtı, bu yazı, ya da şiirde vardır.

“Biz komünistiz” sözleri ile son bulan bu yazıda ayrıca, Türk sosyalist, Türk komünist ahlakının yansımaları açıkça göreceksiniz.” (Arif Hasan Tahsin, Olaylar ve Gerçekler, Afrika, 7 Nisan, 2002) Arif Hoca’ya diyor ki; Yurtseverlerin bir araya gelememelerinin, güçbirliği yapamamalarının nedeni KSG’nin takındığı tavrı ve ahlakıdır. Yani güçbirliğinin engeli KSG’dir.

Peki Hoca, adama sormazlarmı KSG’siz niye solda birlik oluşturulamıyor? Niye KSG’nin dışta tutulacağı bir

güçbirliğini oluşturamıyor yurtseverler. Örneğin Avrupa Partisi ile YBH’nin güçbirliği yapmasını KSG mi önüyor? Tersine, Avrupa ekibiyle somut ittifak içine girdi diye KSG’yi suçlayan YBH’dir.

Haydi Hoca, partinizde bütün ağırlığınızı kullanıp Avrupa ile pratik güçbirliğine girmesini sağlayın, hazır KSG ile Avrupa ilişkileri bozulmuşken. İnanın hiçbir şikayetimiz olmayacaktır. Tersine, talep ederseniz elimizden gelen yardımı da esirgemeyeceğiz biz olmadan yurtsever örgütler güçbirliği içine girecekse.

Bizim aylardır önerdiğimiz de tamı tamına bu değil mi zaten? Beyler güçlerinizi birleştirin, hem de kendi tezleriniz temelinde, KSG pratikte elinden gelen desteği esirgemeyecektir. İlle de KSG’in tezlerini kabul edin demiyoruz. Bunun bu şartlarda mümkün olmadığını biliyoruz. Kendi tezlerinizi birleştirin ve ortaklaşın diyoruz. Ama, bizim tezlerimizi savunma ve propaganda yapma hakkımızı da engelleme hayaline kapılmayın sakın diyoruz.

Son günlerde bir kaşık suda koparılmaya çalışılan fırtınanın ve KSG’ye karşı başlatılan “haçlı seferi”nin ana amacı da işte buradan kaynaklanıyor; KSG’nin farklı çizgisini mahkum etme, onu da kendi çizgilerine çekme. Yanlış mı bu? Hayır yanlış değil. Eğer yürüttüğümüz siyasi mücadeleyse, sınıf mücadelesiye bu olacak ve olmalıdır da. Ama bu olurken hangi yöntem ve araçlarla olacak?

Örneğin “KSG bize sövüyor” diye şikayet eden Arif Hoca’nın kullandığı yöntem dikkatlice bir bakalım.

Bakın ne diyor Arif Hasan Tahsin 7 Nisan 2002 tarihli köşe yazısında:

“Kıbrıs’ta, 1928 yılından sonra, çok açık bir şekilde üç taraf oluşmuştur.

Kıbrıs’ı Yunanistan’a bağlamak isteyenler (ENOSİS isteyenler).

Kıbrıs’ın tümünü, ya da bir kısmını Türkiye’ye bağlamak isteyenler.

Kıbrıs Kıbrıslılarındır, Kıbrıs’ta söz Kıbrıslılarda olmalıdır diyenler.”

(...)

“Kıbrıs’ın Kuzeyi’nde Kıbrıslılığa karşı olanlar ortadadır.

Denktaş Bey.

Türkiye’nin asker ve sivilleri.

Denktaş Bey’in, Kıbrıs’ta Kıbrıslı olan sadece eşeklerdir iddiası ortadadır.

Ama, bir süreden beri Kıbrıs’ın kuzeyinde, Kıbrıs’ın Kıbrıslılara ait olduğu ve Kıbrıslılar tarafından yönetilmesi gerektiği düşüncesine karşı, Denktaş Bey ile Türkiye’nin asker ve sivillerinin düşüncesine yeni bir katılım oldu.

Kimdir bunlar?

Kıbrıs’ta Sosyalist Gerçek gazetesini yayınlayan ekip.”

Şimdi, gelin soğukkanlılıkla bu söylenelere bakalım. Biz şunu anlıyoruz Arif Hasan Tahsin’in yazdıklarından:

1. Kıbrıs’ta üç taraf vardır:

a) Kıbrıs’ı Yunanistan’a bağlamak isteyenler (ENOSİS isteyenler).

b) Kıbrıs’ın tümünü, ya da bir kısmını Türkiye’ye bağlamak isteyenler.

c) Kıbrıs Kıbrıslılarındır, Kıbrıs’ta söz Kıbrıslılarda olmalıdır diyenler.

2. Kıbrıs’ın tümünü, ya da bir kısmını Türkiye’ye bağlamak isteyenler Denktaş, Türkiye’nin asker ve sivilleri (her ne demekse?). Bir süreden beridir (hangi bir süreden beridir AHT buna da açıklık getirmiyor; örneğin AHT’nin de uzunca sayılabilecek bir süre KSG’de kendisinin de yazı yazdığı bir süreden beri mi?) buna KSG de katılmıştır. Yani KSG de Kıbrıs’ın tümünü Türkiye’ye bağlamak ister.El insaf Hoca, bu yazdıklarına sen

bile inanmış olamazsın.

KSG’nin herşey olduğu söylenebilir ama, politikasının Kıbrıs’ı Türkiye’ye bağlamak olduğunu söylemek için insanın gerçeklere gözünü kulağını kapatmış olması gerekir.

Tamam anladık, Nisan sayımızda yayınlanan bir şiirde kullanılan bazı kelimeler, ve bir bütün olarak üslup Arif Hoca’yı üzmüş, kızdırmış ve KSG’ye karşı sert bir yanıt veya yanıtlar dizisi yazmaya sevketmiştir. Buraya kadar KSG’nin hiçbir itirazı yok. Hatta, Arif Hoca bu şiirdeki dili ve kullanılan siyasi içerikli bir kısım kelimeleri hakaret olarak algıladıysa KSG bundan dolayı üzüntü duyabilir ancak. Çünkü amacı Arif Hoca’yı üzme değil, ona katılmadığı bazı görüşlerinin yanlışlığını göstermektir.

Diyelim ki, niyet bu olsa da yazılanlar hakaret niteliği taşımaktaydı. İyi ama siyasi mücadelede “hakaret” ile bir siyaseti bariz bir şekilde halk düşmanı olarak lanse etmek aynı şey değildir. Arif Hoca’ya KSG’yi “halk düşmanı” olarak ilan ederken büyük bir siyasi gaf işlemiştir. Bu gafın, daha doğrusu Arif Hoca’nın bu tesbitinin öncelikle kanıtlanması gerekmektedir.

Arif Hoca neye dayandırırmaktadır bu tezini? O, KSG’nin, “Kıbrıs Kıbrıslılarındır” yaklaşımındaki farklılığını, bu sloganın altını doldurma çabasını “bunlar Kıbrıs’ın Kıbrıslıların olmasına karşıdır. Kıbrıs’ın Türkiye’nin olmasını istiyorlar” olarak yorumluyor. Adı geçen sayımızdaki şiiri ve KSG’nin bu yönde ortaya koyduğu tavrının ana fikri şudur: Evet, Kıbrıs Kıbrıslılarındır ama, hangi Kıbrıslıların? UHH’cı Kıbrıslıların mı, bağımsızlıkçı Kıbrıslıların mı? Denktaş, Boyacılar vs vs gibi Kıbrıslıların mı, yoksa Arif Hoca, Abohorlu Ahmet Dayı, Leymosunlu Hasan Dayı vs vs gibi binlerce Kıbrıslıların mı? Kısaca vurgulanmak istenen, birkısım “Kıbrıslının” Kıbrıs’ın bağımsızlığını ortak çıkar birliği içinde oldukları TC’ye peşkeş çektikleri müddetçe bu ülkeyi sahiplenmelerinin kabullenmemesi gerektiğidir. Bunu anlamak çok muzor? Adamlar tavırlarını net olarak koydular. Biz diyorlar, geleceğimizi TC dışında düşünmüyoruz. Bunu garantiye almak için de entegrasyon savunuyoruz. Kıbrıs Türkiye’den bağımsız olamaz. Olmaması için de, terör de dahil her yola başvuruyorlar. İşte yapılması gereken birinci iş bu olmalı; hangi Kıbrıslılara ait olduğu netleşmeli.

İkinci olarak da, Kıbrıslılar ve özellikle de Kıbrıslı Türkler olarak güçsüzlüğümüzün farkına varılmalı. Bu güçsüzlüğün nasıl güçlüğe dönüştürüleceğine kafa yorulmalı. KSG halkımızın güçsüz konumunu güçlü bir konuma dönüştürebilmek için somut bir tavrı ortaya koymaktadır.

BU ÜLKENİN BAĞIMSIZLAŞTIRILMA MÜCADELESİNDE YER ALANLAR BİZDENDİR.

Bizim bu yaklaşımımızı kabul etmek zorunda değil kimse ama, bu pratik bir sorun olarak tüm yakıcılığıyla önümüzde duruyor. Elli, altmışbin kişi düzeyine düşürülmüş bu halk, bu denli güçlü düşmanlara karşı mücadelesini kimlere yaslanarak zafere taşıyacak? TC’nin ve AB’nin burjuvalarına mı, yoksa gene bu ülkelerin emekçilerine mi? İşte bütün mesele bu.

Başka somut önerisi olanlar koysun da biz de öğrenelim.

Dünyadan...

Dünyadan...

Dünyadan...

Dünyadan...

Fransa:

Faşizmin Ayak Sesleri

Fransa'daki 2002 seçimleri ardından yerel halk ayaklandı. 'The Front National' (Milli Cephe) lideri, aşırı sağcı Jean-Marie Le Pen'in %17 civarında oy toplaması ülke çapında 100,000 kadar kişinin sokaklara dökülmesine sebep oldu.

Buna karşılık Fransız polisi bu sonuçları protesto eden halka gaz bombaları ile cevap verdi.

Seçim sonuçlarını protesto eden halk "Kendimden utanyorum", "Mussolini: 1922, Hitler: 1933, Le Pen: asla" gibi sloganlar atarak sokaklara döküldüler.

Fransanın sol partileri ikinci tura kalan Muhavazakar Partisi'nden Jacques Chirac'a destek için çağrılar yapmaktalar. İşte demokrasi! Yukarı; bıyık, aşağı; sakal. İki ucu boklu değnek.

Sosyalist Parti Başkanı François Hollande yaptığı açıklamada "Jacques Chirac demokratik arenada muhalifimiz ama, Le Pen Cumhuriyetimiz için bir tehliktir" dedi.

Bu seçimlerin en ilginç yanı Le Pen

kendişinin

başarısının "soldaki güçlerin dağılmış oluşu" olduğunu açıkladı. Fransa'da seçime katılım %70 civarında oldu. Bu sayı %19.88 Jacques Chirac, %16.86 Le Pen, %16.18 Lionel Jospin ve geriye kalanlar (bunların çoğunluğu sosyalist çerçevede bulunmakta) %47.08 olarak dağıldı.

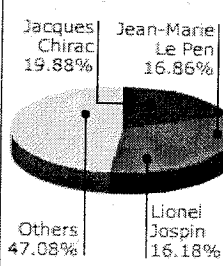
Solun bu derecede bölünmüşlüğü burjuvazi ve faşistlerin ekmeğine bal sürmekte!

İngiltere:

Emperyalizm krizine çare arıyor

Birleşik Krallığın iki dev şirketi (elektrik dağıtım şirketi National Grid ve gaz dağıtım şirketi Lattice) Amerika sanayisiyle yarışabilmek adı altında birleşmeye gidiyorlar. Yapılan anlaşmalar bu iki tekeli enerji dağıtım devisi olarak piyasaya yerleştirecekmiş. Tabii neticesinde, 10 sene kadar öncesinde, bu

French presidential elections (1st round)

sanayide rekabet olsun da, rekabetten dolayı insanlara rahatlık gelsin ayakları altında özelleştirilen bu sektörler şimdi dünya çapında tekeller olarak boy gösteriyorlar.

Lattice İngiltere gaz borularını kontrol eden Transco'nun sahibi, National Grid'de ülkenin elektrik ağını büyük bir çoğunluğu kontrol etmekte. Bu devlerin birleşmesi sonucu işlerinden olacakların bırakacağı kâr 100 milyon sterlin.

Artık tekeller ülkeler çapında değil, dünya çapında çalışmakta.

Yugoslavya:

Ekonomik yardım "başka bahara"...

Yugoslavya savaş sonrası kendisine ABD, Avrupa Birliği ve de Dünya Bankası tarafından savaştan dolayı yıkılmış olan ekonomiyi düzeltmesi için verilecek olan 1.28 milyar doları hala beklemekte! Ne var ki bu miktarın 1.2 milyarı hala hazırda 12.2 Milyar borcunu kapatmaya gidecek. Ortalama 800 milyon da yol, okul, köprü, öğretmen ve doktor maaşları gibi yerlere harcanacak.

Ye babam ye, da yavaş yavaş ye. Hepsini bir anda bitirme! Biraz da yarına sakla!

Yugoslav yetkilileri "eğer kısa zamanda bu parayı halka göstermezsek işler karışacak" diye diyor.

Bir yandan borcu kapatmak için verilecek olan bu para, öteki yandan % 80'e ulaşan enflasyonu kontrol etmeye gidecekmiş.

Tabii Dünya Bankası 2001'de verilmesi planlanan ve halen verilmemiş olup da sırada bekleyen 1.2 milyar doların yanı sıra 2004 yılına kadar Yugoslavya'yı savaş döneminde yıkılmış olan ekonomisinin düzeltilebilmesi için 4 milyar dolar verilmesi gerektiği görüşünde. Yani, Yugoslavya'nın hiç ama hiç endişelenmesine gerek yok, Dünya Bankası onları yakından gözetliyor.

Avrupa parası deniz, yemeyen domuz! Biz de yakında yiyeceğiz... Afiyet şeker olsun!

Yugoslav burjuvası da uyumuyor yani... Bir yandan bu borçları (yardımları) ayarlarken öte yandan özelleştirme işlemleri süratle gerçekleştirilmekte. Yardımsever ülkelerden yatırımı teşvik amacı ile projeler hazırlanmakta ve kamuya ait sektörleri satışa hazırlanmakta.

Hade Yugoslavya'ya geçmiş olsun, ya bize?

YEREL SEÇİMLERDE KOMÜNİST TÜRK ADAY

Toplum Postası LONDRA

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK-Londra Bürosu üyelerinden Nusret Şen

Haggerston'dan bağımsız belediye meclisi aday oluyor.

İngiltere'de Mayıs ayında yapılacak yerel seçimlerde Hackney'in Haggerston Bölgesinden bir de komünist Türk aday yarışacak.

31 yıldan beri

İngiltere'de yaşam süren 1953 Çaycuma-Zonguldak doğumlu evli ve bir kız babası olan Nusret Şen bağımsız olarak seçime giriyor. 17 yaşında İngiltere'ye gelen Metalurji ve İşletme Mühendisi Nusret Şen, Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK'in Londra Bürosu üyelerinden. 1974'den beri aktif bir komünist olan Şen, aynı zamanda Sosyalist Emek Partisi (SLP) üyesi. Ancak bu partiye "Doğrudan Demokrasi" teklifi götüren Şen, önerisinin kabul edilmemesi üzerine bağımsız aday olarak ilk kez yerel seçimlere katılma kararı aldı.

"Atina'da demokrasi kurulurken insanlar meydanlara toplanıp her konuda kararlara doğrudan katılıyorlardı" diyen Şen, bu doğrudan demokrasi yönteminin bilgisayar teknolojisi ve iletişim kolaylığıyla İngiltere'de de kullanılmasını öneriyor. "Vatandaş bilgisayar aracılığıyla her karara doğrudan katılabilir" diye konuşan Şen, SLP ile herhangi bir kırılganlık yaşamadığını sadece doğrudan demokrasiyi savunmak için bağımsız aday olduğunu kaydetti.

Toplum Postası'na adaylığı hakkında bilgi veren Şen, enternasyonal dayanışma gereği Kıbrıs sorununa yakın ilgi duyduğunu ve bu nedenle "Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK" (KSG)-Londra Bürosu'nda görev aldığını belirtti.

"KSG olarak Kıbrıs'ı Amerika, İngiltere ve Yunanistan'a peşkeş çeken burjuva sınıflarının ve emperyalizmin hakimiyeti kırılmadan Ada'da milletler sorununun çözülmesini imkansız görüyoruz" diyen Şen, "Kıbrıslı Türkler ve Rumlar kendi burjuvalarını devirmelidirler" görüşünde. Nusret Şen, Kıbrıs'ı peşkeş çekenlerin ile burjuva milliyetçiliği yapanların aynı kişiler olduğunu da belirtiyor.

"Kıbrıs'taki burjuva sınıfları nasıl devrilecek" sorusuna da yanıtı şöyle:

"Birleşik Cephe Hükümeti öneriyoruz.

Rum-Türk işçiler, köylüler ve yurtsever entellektüeller bu hükümeti kurmalı... Ancak bu güç olduğu için Kıbrıs'ta demokratik sol ile yurtsever kesimler, BM ve AB çatısı altında bir çözümü kurtuluş olarak kabul ediyor. Bunu ilk adım olarak görüyorlar. Bizim dışımızdaki sol bu görüşte. Dolayısıyla biz de bu işin olmazlığını bilmemize rağmen, bizim dışımızdaki solun bu görüşüne de açığız. Yanlış olduklarını bilsek bile, birlikte çalışmaya hazırız. Ancak iki talebimiz var. Bu sol gruplar çözüm bulma işini BM'ye, AB'ye,

Türkiye'ye, Yunanistan'a, Amerika'ya, İngiltere'ye Denktaş'a, Klerides'e bırakıyorlar. Biz kesinlikle buna destek olmayız. İstedikimiz Kuzey ve Güney'de bir zahmet ilericilerin görüşlerini belirleyip detaylandırmaları ve biraraya gelip, çözüm çabalarını bunların elinden almalarıdır. Önce görüşlerimizin neler olduğunu sonra seçimle adaylarımızı belirleyelim. Birlikte belirleyelim. Seçime gidelim. Kuzey ve Güney Kıbrıs'ta solcular biraraya gelirse çoğunluğu elde ederler ve çözüm masasına kendi temsilcilerini

gönderirler".

Nusret Şen, neden yerel seçimlerde aday olduğu konusunda da şunları kaydediyor:

"Elbette KSG'nin görüşlerinin ve genel siyasetinin etkisi var. Ama benim tavrım genel bir enternasyonal tavidir. Komünistler bulundukları ülkelerde İşçi Sınıfı ile birlikte hareket etmelidir. İngiltere'de siyasetin devrimleştirilmesine katkıda bulunabilirsek, bunun hem Türkiye, hem Kürdistan, hem Kıbrıs, hem de Yunanistan için daha iyi olur inancındayız".

Bağımsız aday Nusret Şen'in seçim manifestosu

Demokratik bir sürece girdik. Bizi Hackney Belediyesinde temsil edecek birini seçeceğiz. Bunu yapabileceğiz, çünkü tekrar yerel seçimlerin zamanı geldi.

Bu demokrasiye temsil yetti demokrasi deniyor. Çünkü, bu yöntemle belirli zamanlarda temsilcilerimizi seçiyoruz. Onlar da bizim temsilcilerimiz olarak, gelecek seçimlere kadar bizi yönetiyorlar.

Gel gelelim yerel, milli, Avrupa çapında seçimler için 2-4 veya 5 yıl beklemeye hiç gerek yok. Yerel, milli ve Avrupa çapındaki temsilcilerimizi her gün seçebilir ve her gün azledebiliriz. Dahası, temsilci seçmemize bile gerek yok. Onların bizim adımıza kararlaştırdıkları tüm konularda bizzat biz kendimiz karar alabiliriz.

Buna DOĞRUDAN DEMOKRASİ deniyor.

Antik çağın Yunanistan'ındaki Atina şehir devleti bir müddet doğrudan demokrasi ile yönetilmişti!

Atina'nın erkek vatandaşları her hafta, veya ne zaman gerekli ise, bir stadyumda bir araya gelirlerdi. Stadyuma girerken bir siyah (hayır oyu için), birde beyaz (evet oyu için) çakıl taşı alırlardı. Tartışmaları gereken her şeyi, ister ekmeğin, ister zeytin yağının, ister şarabın fiyatı olsun, isterse devleti yönetmek için gerekli vergi miktarı olsun, her ne olursa olsun tartışarlardı. Tartışma sonrası oylayıp karar alırlardı. Hiçbir temsilci seçilmezdi. Yerel meclise, dolayısıyla yerel temsilcilere-belediye encümen azaları-; milli parlamentoya, dolayısı ile milli temsilcilere-milletvekilleri-, Avrupa Parlemontasına, dolayısı ile Avrupa

temsilcisine-Avrupa Vekiline-ihtiyaç yoktu. Sadece her an görevden alınabilecek olan ve alınan kararları uygulamakla yükümlü olan bir yönetim vardı. Bizde böyle bir demokrasiye sahip olmalıyız. Birkac farkla. Tüm vatandaşların oy hakkı olmalı, sadece erkeklerin değilki bu hakka şu an bile sahibiz. Stadyumlarda değil, bilgisayar ağları üzerinden bir araya gelmeliyiz-bugün tüm vatandaşları bir stadyuma tıkamak açıktırki imkansız bir şeydir. Çakıl taşları değil, bilgisayar düğmelerine basarak oyumuzu kullanmalıyız. Ve herbirimiz yönetimin bir parçası haline gelmeliyiz, ortaklaşa aldığımız kararların ortak uygulayıcıları olmalıyız!

Doğrudan demokrasi teknik imkanlarımızın vatandaşlar için bolluk yaratmakta kullanılmasıdır-insanları ve eşyaları yok etmek için değil. Doğrudan demokrasi bütün vatandaşların her şey hakkında karar verebilmesidir-bu kararların alınmasını sözde temsilcilerine bırakması değil. Doğrudan demokrasi vatandaşların ortak kararlarını hep birlikte uygulamaktır-kararların uygulanışını vatandaşlardan kopmuş bir yönetime bırakmak değil.

Bugün buna, doğrudan demokrasiye sahip olabiliriz.

Bilgisayarlar sayesinde, tüm üretim, taşımacılık, iletişimi, finans, ve dolayısı ile üretilen her şeyin dağıtımı bilgisayarların kontrolü altında yapılabilir, başka bir deyişle tamamen otomatik hale getirilebilir. Bu aynı zamanda şu anlama gelir; üretim faaliyetleri yanında sağlık, eğitim, eğlence ve sportif faaliyetlerimiz de kayıt altına alınabilir. Böylece, toplumun elindeki tüm imkanları bilmek ve imkanların nasıl kullanıldığını görmek, ve

bu imkanların nasıl kullanılması gerektiği hakkında görüşlerimizi ortaya koymak imkanına kavuşuruz. Hackney'in tümü, ülkenin tümü ve hatta tüm dünya antik çağın Atina'sı haline, modern ve büyük bir Atina haline gelebilir.

Tüm bunlar aynı zamanda vatandaşların devletin yürütülmesi işinde üstlenmelerini mümkün kılar. Böylece yaşamımızı etkileyen her bir birey ve olay hakkında hergün oy kullanma imkanını bize sağlayan bir mekanizma da oluşur. Hergün seçim yapabilir ve böylece yapması gerekenleri yapmayan kişileri her an işinden alabiliriz, azledebiliriz.

Biz bunu elde etmek için çalışmayı üstleniyoruz.

Bu arada, yerel seçimlerle birlikte yapılmakta olan ve Belediyenin Belediye başkanlığı yöntemiyle yürütülmesini öneren referandumda oy pusulasının üzerine "WE WANT DIRECT DEMOCRACY", yani "DOĞRUDAN DEMOKRASİ İSTİYORUZ" yazısı yazarak oylarınızı geçersiz kılmanızı öneriyoruz.

Doğrudan demokrasiyi elde etmek için elimizden geleni yapacağız. Gel gelelim muhaliflerimizin siz oy sahiplerine doğrudan demokrasiyi vermek gibi bir niyetleri olacağı kanısında değiliz. Doğrudan demokrasiyi elde edinceye kadar sizlerin görüşlerini toplayabilmek için bölge çapında toplantılar, danışma oturumları, web siteleri, ve kampanyalar gibi metodlar kullanacağız. Sizlerin taleplerini öğrenecek ve onları ısrarla savunacağız. Bu arada bizlerden hoşnut olmadığınızda bizleri görevden alma hakkınızda mahfuzdur.

Çağrı

Mehmet Süleymanoğlu

ORTAK MÜCADELE
ÇABASINDA SON DURUM

Aslında işin başında “batı cephesinde yeni birşey yok” diyerek meseleye girmek daha iyi sanırım. Bunu yazdığım için de birçok kimse “bunun böyle olacağını bilmezmiydin” yollu bilgiçlik taslayacak.

Birlikte ülkemizin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine tüm demokrat, yurtsever, devrimci güçlerin omuz vermesi, günümüz koşullarının olmazsa olmazı görünmesine rağmen hala bu başarılammıştır. Oysa halkımız içinde bu günkü koşullara karşı mücadele için “birlikte olun” mesajı hep verilmişti. Bu gün de tabanda aynı düşünce hakimdir.

Peki neden bu birlik sağlanamıyor? Aslında bu sorunun cevabı tek değildir. Bu nedenle birliğin önündeki engelleri (en azından bu gün için) ortaya koymak gerekir. Birliğin önündeki engellerden birisi ve de en önemlisi örgüt liderliklerinin halktan kopuk olması. Bir başka deyişle halkımızın ve kendi tabanlarının sesine kulak vermeyişleri. Bu aslında örgüt liderliklerinin halktan daha ileri olduklarını değil, çok daha geride olduklarını ortaya koyar. Halkın beklentisi olan “Kıbrıs sorununun” halkın yararına çözülmesidir. Bu liderlikler işte bu noktada, “dış güçler basturacak ve Denktaş ve Klerides anlaşacak” diyorlar. Dış güçlerin, yani emperyalistler ve Türkiye ile Yunanistan’ın Kıbrıs Türk halkı ve Kıbrıs Rum halkı yararına çözüm gerçekleştireceklerini söylemeleri ve “birliğe gerek yok” sonucuna varmaları bütün olarak Kıbrıs halkına ihanetleridir. Sorunu yaratanlardan sorun çözmelerini beklemek ne kadar gerçekçidir?

Tabii dış güçlerden sorunu çözmeyi bekleyen sözde sol liderlikler, gelişmeler karşısında “bir gün ağlayan, bir gün gülen” paranoyak hastalara döndüler. “AB şöyle dedi” deyip bir gün zil takıp oynuyorlar. “Solana şöyle dedi” deyip ertesi gün ağlıyorlar. Bu acizlik ve zavallılık bu liderlikleri halkımızın gözünden daha da düşürmüştür.

Oysa yapılacak o kadar çok şey vardı ki... BMBP’yi güçlendirerek yaşatmak. BMB Partisini tüm parti, sendika, örgütlerin üstünde olacak ve mücadeleyi kucaklayacak bir partiye dönüştürmek. Bunlar olmadı. Çünkü bu liderliklere göre BMBP onların seçimlerdeki oy deposu olmalıdır.

Birbirlerini suçlayan CTP, TKP, YBH liderliklerinin getirdikleri gerekçelere baktığımızda, tümünün da halkın ortak mücadelesine inancı yoktur. Durum böyle olunca da halkımızdaki birlik için oluşan moral değerler gerilemiştir. CTP ve TKP yerel seçimlere dönük “ben onu geçeceğim” mantığıyla hareket ederek sistemin “sözde muhalefete” ayırdığı kırıntılardan daha fazla kapmaya çalışmaktadırlar.

Bu gelişmeler yaşanırken Kıbrıs sorunundaki olumsuzluklar daha da artacaktır. Ve günün sonunda CTP, TKP, YBH liderlikleri birliği kurmadıkları için rejim tarafından ödüllendirilmeyeceklerdir. Emin olsunlar ki bu yeni süreçte onlara da kırıntı yoktur.

Yani bunu Mehmedali Talat, Hüseyin Angolemlî, İzzet İzcan, Alpay Durduran bilmiyorlar mı? Sokaktaki vatandaş biliyor, onlar bilmiyor. Hade canım sen de!!

Bizler, bu birliğin sağlanması için her türlü özveriye ve pratik çabayı gösterdik. Bundan sonra da göstermeye hazırız. Onlar ise belediyeciliğin süpürgecilik işleriyle veya uyukuyla avunuyorlar hala.

Görünen köy kılavuz istemez ey parti yöneticileri. Sizin rejimle olan “uyumunuz” bu halkı yokedecek. Sonra da sizler o tatlı konumlarınızı kaybedeceksiniz. İşte o gün işi ten geçmiş olacak.

Oysa bu gün geç değildir. Hemen yeni bir başlangıç yapılabilir. Ortak, kısa bir bildirgeyle birliği ilan edin. Bildiriye sadece “Bu Memeleket Bizim, Biz Yöneteceğiz. Bu nedenle tüm yabancı güçler ve üsler adamızdan gitsin. İki halk yanyana özgür iradesi ile kendi kendini yönetsin” diye yazınız. Sonra da bunun pratik adımının birincisi olarak tüm belediyelerde ortak adaylar çıkarın. Ve halkımıza “biz sokakları süpürmeye değil, ülkeyi yönetmeye talibiz” deyin. Ve halktan destek isteyin. Görün siz o zaman yeni 18 Temmuzların dirilen ruhunu.

Sahi yahu sormalıyım; Siz de 18 Temmuz ruhundan korkanlardan mısınız?

YEREL SEÇİMLER, BİRLİK
VE PROVAKASYON

Londra Mektubu

KSG-Londra
Bürosu

KSG, Haziran yerel seçimleri öncesi Kuzey Kıbrıs’ın tüm sol, demokrat, yurtsever örgütlerine, 2000 Mayıs’ı Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yaptığı birlik çağırısını yinledi.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri döneminde ortak Cumhurbaşkanı adayı belirlemek mümkün olmadı. Ama buna rağmen tüm adayların, bu arada, bilhassa da Arif Hasan Tahsin yoldaşın, Denktaş’ın adaylığına karşı, ve Kıbrıs’ın birliği, barış ve demokrasi için geliştirdiği mücadelenin dolaylı olarak ortak tavır içinde olması bile Denktaş’ı çileden çıkarmaya yetmişti. Denktaş ilk defa seçilmeden Cumhurbaşkanı olmak zorunda kalmıştı. Tabii peşinden de demokratik olan her şeye karşı saldırısını geliştirdi.

Bu Haziran ayında yapılacak olan yerel seçimlerde de bir birlik oluşturmak mümkün olmuyor. Bu niye böyledir? KSG’de mi bir hata var?

Biz Memleket Bizim Partisi önerisi çeşitli partilerin en azından AB çatısı altında, BM prensiplerine uygun, görüşmeler üzerinden bir çözüm elde etme siyaseti etrafında birleşmelerini öngörmekteydi. Bu birliğin ön şartı bahsi geçen çerçevede detaylı çözüm önerilerinin masaya yatırılıp, bu çerçevenin genelinde olan anlaşmayı, detayda da anlaşmaya çevirmektir. Biz bu yoldaşların bu genel çerçevede ortaklıklarının, detayda sağlamayacağını biliyorduk. Sağlayamadılarda.

Herhalde şimdi birileri dönüp siz zaten bizim bu çerçevede bile bir birlik sağlamayacağımızı biliyordunuz, o halde birliğin önündeki engel sizsiniz demiyeycektir?

Biz birleşin, detayda birleşin, biz de sizinle hareket edeceğiz diyoruz. Bu birliğin ortak siyaseti neyse kabul edeceğiz diyoruz. Birileri çıkıyor, kendileri birleşemediklerini unutturmak için KSG’nin birliğin tek yolu olarak gördüğü anti-emperyalist birleşik cephe siyasetlerine saldırıyor. Kardeşim sen sizlerin birliğini önleyen burjuva siyasetlere bir bak. Sürekli olarak KSG’nin haklılığının ispatlanışına bir bak. KSG’nin birliği sağlayacak olan siyasetine değil. O siyasetlere, işçilerin siyasetlerine zaten düşmansın!

Dahasıda var. Mademki bu AB çatısı altında, BM prensiplerine uygun, görüşmeler üzerinden çözüm elde etme siyasetindeki birliğinizi bir palavradır, bu burjuva siyaset çerçevesinde birleşmeniz imkansızdır, gelin tüm farklılıklarımızı koruyarak yerel seçimler için birleşelim dedik.

Bu birliği elde etmek kolaydır. Fikir birliği şart değildir. Tek şart seçim yörelerini bölüşmektir. Hiçbir yerde sol, demokrat, yurtsever saflarda birden fazla aday olmasın.

Biz bu öneriyi yapar yapmaz, Armağan Karal adlı provakatör, birlik çabalarının bu azılı düşmanı, bu sahtekar, yalancı demagog tekrar iş başı yaptı. Neymiş Arif Hasan Tahsin’e laf atılmış. Geveze denmiş. Dangalak denmiş? Mankafa denmiş?

Ne olmuş? Son görüşmeler çerçevesinde Armağan Karal’dan tutunuz, Arif Hasan Tahsin’e, Turgut Avşaroğlu’na kadar yaygın bir kesim gevezelik etmeyi sürdürmüyor muydu? Muhalefetin ortak hedeflere yöneltilmesine kafa yoracaklarına yeni yeni önerilerle, kimler nasıl elde edecek bilinmez önerilerle, son tahlilde de Denktaşla olmaz derken bile sadece görüşmeciden Denktaş’tan talep edilebilecek olan milliyetçi (Rumlarla yönetim organlarında sayısal eşitlik talep eden) önerilerle piyasaya çıkmıyorlar mıydı? “Ha çözüldü ha çözülecek” demiyorlar mıydı? Denktaş’a akıl vermiyorlar mıydı? Giderek de Türkiye’ye de akıl vermiyorlar mıydı?! Onlara, ABD’ye, AB’ye yalvarmıyorlar mıydı?!

Tüm bunlar gevezelik, dangalaklık, mankafalık değil miydi? Değil midir?

Hele hele bunlar sol, demokrat, yurtsever kesimin sağcı veya solcu ama örgütlü kesimine verip

veristirirken, kendisi hiçbir örgütsel çaba içine girmeyen, kendi siyasetlerini açık, kesin ortaya koymayan, bir öyle bir böyle, sadece örgütsel güçlere müzmin muhaliflik yapan kişiler tarafından ileri sürüldüğünde gevezelik, dangalaklık, mankafalık değil midir?!

Ve şimdi ki yerel seçimler zamanıdır, o siyasi eylem ele alınmak ve örgütlendirmek talep ederken, onun taleplerini bir kenara bırakıp da, sanki Arif Hasan Tahsin’e bizden daha fazla değer vermiş ayaklarında Arif Hasan Tahsin komutacılığı ayaklarına yatmak, seçimlerin ele alınmasını baltalamak, KSG-Afrika işbirliğini baltalamak, bu tür işleri bir değil, iki değil, sürekli yapmak provakasyon değil midir? Armağan Karal bir provakatör değil midir?

Avrupa gazetesi ve yazarları saldırıya uğrarken, KSG-LB onları korumak için bir çaba içine girdi diye kızanlar tutmuş KSG-Afrika işbirliğini Arif Hasan Tahsin’e laf edildi diye çomak sokmaya çalışıyor. Hem de yerel seçim döneminde.

Bu provakatörlük değil de nedir? Birlik düşmanlığı, örgütlü çaba düşmanlığı değil de nedir?

KSG hiçbir dönemde hiçbir kişiye birlik çabası içinde olunduğu için “küfür” etmiyeceğini söylememiştir. Tam tersi ise yazılı çizili sabittir. Biz yanlış gördüğümüz şeyi eleştirmekten geri durmayız, durmayacağız da. Bizimle birlik ancak bu şartlarda mümkündür. Biz birliğin tüm taleplerine uyarız. Bu da pratiğimizde sabittir. Birliğin talebi görüşlerimizi kızığa çekmemizi, onları savunmaktan vaz geçmemizi kapsamaz. Eğer biz doğruysak, ve yıllar bizim doğruluğumuzu ispatlamaktadır, her yazı tura atıldığında er veya geç parası dik duran biz değiliz. Tüm diğer yoldaşlar. Biz Kıbrıs sorununun çözümünde yazı tura atmayız. Ne olacağını söyleriz. Söylediğimiz de bugüne kadar çıkmıştır! Sizler çözülecek dediniz, biz çözülemez dedik. Bir değil, iki değil. Kim doğru çıktı! Kimdir bilge adamlar? Siz mi biz mi? Kim kime uymalı? Biz ne dediğini bilmeyen, her lafı yanlış çıkan sizlere mi uyalım, yoksa siz ne dediğini bilen ve her dediği çıkan bizlere mi uymalısınız? Kıbrıslıların çıkarı neyi talep eder? Hiçbir lafı gerçeklerle uyumlayan dangalaklara uymayı mı? Yoksa dedikleri gerçeklere uyanlara mı?

Biz birlik için her tavsiye vermeye hazırız. Bu tavizleri verdik ve veriyoruz da. Ama birliğin sağlam olması, gerçek olması için gerçekçi olması şarttır. Bu da siyaseti doğru, ettiği laflar doğru çıkarıların, bu siyasetleri ısrarla ve tüm provakasyonlara rağmen savunmalarını gerektirir. Bunu hazmedemeyenlerle birlik imkansızdır. Sınırsız hiçbirşey yoktur. Birlik çabalarının sınırı da doğru siyasetlere sansür konulması noktasındadır. Bundan hiçkimseinin şüphesi olmamalıdır. Defalarca tekrarlanmıştır bu. Yine tekrarladık.

Güneş balçıkla sıvanmaz! Doğru siyaset provakasyonlarla hasır altı edilemez!

Yanlış siyaset provakasyonlarla doğru çıkartılamaz! Armağan Karal ve yandaşlarına duyurulur!

Bu arada yerel seçimlerde halihazırda belirli yörelerde birden fazla aday belirlenmiştir. Gel gelelim zaman hala geç değildir. Seçim döneminde adaylar çekilerek, veya seçmenlerinden ortak olarak tespit edilen bir tek aday desteklemelerini isteyerek, yerel seçimlerde birlik sağlanabilir. Sağ ve anti-demokratik kesim yenilgiye uğratılabilir.

O halde el ele verelim.

Yerel seçimlerde birleşelim. Tüm farklılığımızı rağmen birleşelim! Kıbrıslılık, barışseverlik, demokrasinin korunması hepimizden bunu talep etmektedir.

Yaşasın yerel seçimlerde sol, demokrat, yurtsever kesimin birlikteliği!

Kahrolsun her türden bölücüler! Provakasyona geçit yok!

BÜYÜK ADAMLAR

Büyük adam kimdir?

Büyük adam komünizme yararlı adamdır. Komünizme zararlı adamdır büyük adam olmaz!

Komünizme karşı kılıç kuşanan adam küçük adamdır. Kötü adamdır. Zararlıdır.

Biz büyük adamlarınıza laf ettirmeyiz. Onları koruruz. Onlara sahip çıkarız. Onların bilgisinden faydalanırız. Onlardan öğreniriz. Onlardan öğrenmemizi önlemeye çalışanlara karşı acımasız oluruz. Teşhir ederiz.

Tabii ki içinde bulunduğumuz dünyada kendileri komünist olmadığı halde, hatta büyük veya küçük burjuva oldukları halde büyük olan adamlar vardır. Ezilen milleti korumak için çabalamıştır. Büyükülü küçükülü emperyalistlere darbe vurup, onları teşhir edip komünizme dolaylı olarak katkı koymuş adamlar vardır. Bunlar bilinir. Bunlar korunur. Ama bir yere kadar.

Bunlar komünizme karşı, hele hele komünizm adına iş yapmaya kalkıştıklarında ister istemez

cevaplandırılacaklardır. Komünizmin çıkarı, komünizmin yeni nesillere kavrılması tüm büyük adamlardan da büyük bir görevdir. Bu görevin önüne geçecek hiçbir saygınlık yoktur. Hiçbirbüyüklik yoktur.

Komünizmin savunulması ve geliştirilmesi görevi en büyük görevdir. Bundan daha büyük bir görev veya kişilik görenler komünizmin abc’sini idrak edememiştir.

Ulusların kurtuluşu, ülkelerin kurtuluşu komünizmin zaferine doğrudan bağıntılı bir olaydır. Bunu idrak edemeyen ulusuna ve ülkesine karşı görevini idrak edememiştir.

Barbar, canavar, güçlü ve acımasız emperyalizmin karşısına çıkabilecek, onu durdurup yenilgiye uğratabilecek tek güç komünizmdir. Birleşmiş, omuz omuza vermiş uluslar ve ülkelerin güçlü komünizmi. Bu sonucu elde edemez isek, güçsüz uluslar ve ülkelere kurtuluş nasip olmayacaktır. Onlar emperyalist canavar tarafından yenip yutulacaktır.

KIBRIS'I KIBRISLILARIN YAPMAK

Siyaset her zaman ve her şart altında bir güç meselesidir. Ekonomik, askeri, ve diplomatik güç meselesi.

KSG'nin Kıbrıs'ı Kıbrıslıların yapma siyaseti Kıbrıs işçi sınıfının kendi bağımsız gücünü örgütlemesi, bunu dünya işçi sınıfının gücü ile birleştirmesi, ve yanına Kıbrıs'ta saflarına kazanabileceği tüm diğer sınıfların güçlerini de katarak Kıbrıs'ın yurtseverlerini güçlü kılmak siyasetidir.

Kıbrıs ancak bu şekilde Kıbrıslıların olur. Bizim Birleşik Cephe siyasetimizin esasını bu oluşturur.

Son 50-60 yıldır, veya 1974'den itibaren alırsak, son 28 yıldır Kıbrıslı Türk büyük burjuva ve toprak sahipleri başka bir siyaset güdüyorlar. Onlar, Kıbrıslı Rum sınıf kardeşleri-ve de düşmanları- gibi, emperyalist anavatanla birlik, tüm dünya büyük emperyalist güçlerine kölelik siyaseti güdüyorlar. Varlık ve geleceklelerini emperyalist dünya sisteminin varlığını korumaya, bu sistemde kendilerine sunulan milli hainlik üzerinden varlıklarını korumaya dayandırmaktadırlar.

Arada kalanın canı çıkmış. Ara sınıflar bu iki siyaset arasında bir oraya bir buraya yalpalayıp duruyorlar. Başkası imkansız onlar için.

Arada kalanlar son 6 yıldır KSG düşmanlığını çeşitli yollardan devreye soktular. Son dönemde ise bu düşmanlığı azdirdılar. Bu düşmanlığı azdırmalarının bir kaç nedeni var.

Bu ara unsurlar her bir görüşme döneminde "anlaşma ha oldu, ha olacak" dediler. KSG emperyalist dünya sisteminin güç dengelerine baktı. Olmayacak dedi. Olmadı. En son görüşmeler için de aynı laflar edildi.

Bir yandan kendini çok bilge adam-örgüt ilan edeceksin, Kıbrıslıları çok seven türünden, öbür yandan KSG hakkında demediğini koymayacaksın, sonra da bir bakmışın ki KSG ne derse o oluyor. Sen ise yanlışsın.

Bu şartlarda güce tapan, ve gücü burjuvazide gören bu ara unsur-örgütler, bizzat yamanmak istedikleri büyük burjuva güçler tarafından da adam yerine konmuyorlar, dışlanıyorlar. O çok güzel hayalleri bir türlü gerçekleştirmiyor. O tapıkları "demokrat" emperyalistlerin tavrı tam da KSG'nin dediği gibi oluyor. Sen yanlışsın.

Bu şartlarda bu ara unsurlar için seçeneklerden birisi KSG siyasetinin, yani işçi sınıfı siyasetinin doğruluğunu kabullenmek, Kıbrıs'ı Kıbrıslıların yapmanın tek yolunun KSG'nin yolunda yürümek olduğunu kabullenmektir. Bunlar böylesi bir siyaset kabul ettiklerinde kendilerini birey ve örgüt olarak bitmiş görüyorlar. Aslında, birey ve örgüt olarak tek kurtuluş yolları budur. Ama yok. Bunu yapamıyorlar. Karşı taraftaki düşmanlar o kadar güçlü ki, KSG gibi onlara göre bir sıkımlık canı olan bir yapılanma, ve dahası Kıbrıs işçi sınıfı gibi bir sıkımlık canı olan bir sınıf ile birlikte hareket etmekten korkuyorlar! Bu yolda yavaş yavaş değil, ani bir yok edilişi görüyorlar. Gözleri yemiyor. Bugünkü yavaş yavaş yok ediliş türü de rahatsız ediyor kendilerini. Önleyemiyorlar da!

Bu şartlarda kime kızıp bağıracağını? Üstüne kar yağın güvendiğin dağlara mı? Onlara bağırırsan çağırırsan ne yazar! Kaya gibiler maşallah. Çok güçlüler. Bir düğmeye bastılsın bomba bacandan aşağı düşüyor! Yerle bir ediyorlar adamı. Hem sonra onlara bağırır çağırırsan o güvendiğin güçler sana hiç yüz vermezler sonra. Gelecek görüşmelerde kimlerden ne yardım isteyeceksin sonra?

Geriyeye kim kaldı? Biz size söyleyelim geriye kim kaldı! Geriyeye KSG kaldı.

Her dediği doğru çıkan, bu ara unsurların yanlışlığını açıkça ilan eden KSG.

Kıbrıs'ın, Kıbrıslıların olmasını engelleyen bunların siyaseti değil. Bunların dayandıkları güçlerin emperyalistliği değil. Hümme haşa! O KSG yokmu o KSG! İkide bir bizim yanlışlığımızı ortaya koyan, ikide bir doğruluğu ispatlanan o KSG yokmu o KSG! Hani zaten "güçsüz" olan. Kendisine bağırıp çağırırsak da bize birşey yapmayacak olan o KSG! Biz en iyisi ona

bağıralım. Hem sonra ona bağırırsak bizim yanlış olduğumuz, KSG'nin ise doğru, yani tek gerçek vatansever yapılanma olduğu ortaya çıkar. Biteriz. Bu oyun biter.

Bu ara unsurların saldırbilecekleri ve bu aradaki konumlarını korumak için, saldırmaları gereken bir yapılanmadır KSG. Bundan kurtuluş yoktur. Ta ki bu ara unsurlar tam bir yeniliğe uğratılsınlar.

Bu ara unsurlardan emperyalistlere karşı herhangi bir kötü söz beklemeyin. Onlar güce taparlar. Emperyalistler de güçlü bu sıralar.

ARA ÇÖZÜM AŞAMASI VE KSG VE ARA UNSURLAR-ÖRGÜTLER

KSG'nin Kıbrıs'ı Kıbrıslıların yapmak için önerdiği siyaset kesin ve açıktır. Anti-emperyalist birleşik cephe iktidarının elde edilmesi.

KSG bu siyasetten zerre kadar taviz vermedi. Ara unsurlar-örgütler de biliyorlar ki vermiyecek de!

Doğru yoldan şaşmanın işi bitiktir. İlkeli siyaset zafer getirir. İlkesiz siyaset yenilgi!

Bu arada Kıbrıs çok küçük bir ülke. Üstelik milli-dini ve de toprak olarak bölünmüş. Yüzde beşinin üstüne İngiliz oturmuş, üssünü kurmuş, bu üslere el atmak istediğinde kabadayılanacak. Eskiden yaptığı gibi Kıbrıs'ta iç savaş bile çıkaracak. Veya Türkiye ile Yunanistan arasında. Türkiye 30 000 askerle Kuzey'e kazık çakmış. Güney'de Yunanistan. Arada BM askerleri!

Hani siyaset güç meselesidir demistik ya. Maşallah Kıbrıslıların karşısında her silahsız Kıbrıslının karşısında en az bir silahlı asker var. Hali hazırda askeri disiplini olan, örgütlü olan, üstüne üstlük tanklı tüfekli, nükleer silahlı, kimyasal-biyolojik silahlı. Filistin'de olanları hatırlayın. Bunlar bir baş kaldırsan, çevirecekler seni, ve altından girip üstünden çıkacaklar. Doğu Timor'da yaptılar, Irak'ta yaptılar, Yugoslavya'nın her parçasında yaptılar, Irak'ta yaptılar, Kürdistan'da yaptılar, Rwanda-Burinde'de yaptılar. En son olarak Filistin'i gördük işte. Gerektiğinde Kıbrıs'ta da yapacaklar. Bilmeyen mi var?

Bunu bilmeyen KSG değil. Bunu bilmeyen bu emperyalist güçlere demokratik atfedenerlerdir. Taktiklerini bu tehlikeyi dikkate almadan inşa eden KSG değildir. Ah puf çeken zavallı ara unsurlardır. KSG burjuva güçler arası savaşa karşı barış siyasetini çoktan formüle etmiştir. KSG kendisini dev aynasında gören, emperyalistlerle işbirliği sayesinde güçlü olduğunu sanan ara unsurlardan farklıdır. Gerçek güçleri iyi bilir. Ona göre adım atar.

Bu ara unsurların ara çözüm isteği, yani AB çatısı altında, BM parametrelerine uygun, Toplum "önderlerinin" görüşmeleri üzerinden çözüm istekleri genellikle bu güçsüz konuma dayandırılır. Düşmanlar çok güçlü. AB emperyalizmi İnsan haklarını savunan, demokratik bir emperyalizm alternatifi sunuyor. Bu şartlarda tek alternatif budur. Ara güçler bunu söyleyip duruyorlar.

Burada da KSG sorunu ortaya çıkıyor.

KSG bu ara unsurlar-örgütler demokratik oldukları oranda, milletler sorununun burjuva düzen şartlarda çözümü imkansız olmasına rağmen, ve de bu siyaset KSG'ye rağmen var olduğu için, bu siyasete karşı çıkmamıştır. Yani onu kabullenmiş, onun elde edilmesi için şartların neler olduğunu dahi ortaya koymuştur.

Şöyle veya böyle, bu çerçevede bir çözüm olaksa, demokratik-yurtsever amaçlarla bu çözümü savunanların bir araya gelmelerinin, seçimleri kazanarak kendi temsilcilerini hem güney hem de kuzeyde iktidara getirmelerinin şart olduğunu ortaya koymuştur. Ve bu görüşü savunan herkesi birleşmeye çağırmıştır. Birleşin, sizinle birleşeceğiz demistir. Vatandaşları birleştirin, sizinle birleşeceğiz demistir. Gelin el ele verelim bu çerçevede bile olsa birleşelim demistir!

Bu Memleket Bizim Partisi önerisi bu öneri üzerine şekillenmiştir.

AB çatısı altında vs. vs. diyenlerin birleşmesi için tek tutarlı öneri KSG'den gelmiştir. Ve bu önerinin yapılması ile birlikte KSG'ye bu ara unsurlar tarafından yapılan saldırılar da artmıştır.

Niye? Çünkü KSG tek gerçek yurtsever örgüttür. Bu ara unsurlar ilkesiz, prensipsiz, bir oraya bir buraya sallanan, örgütlü ve güçlü bir

yapılanmanın oluşması karışısında korkuya ve telaşa kapılan, "Kıbrıs Kıbrıslılarındır" laflarının ciddiye alınacağından, kendilerinin ciddi bir mücadeleye çekileceklerinden korkmaktadırlar. Bunlar adları üzere ara unsurlardır. Bunlar "Kıbrıs Kıbrıslılarındır"ın lafını etmek istemektedirler. Kıbrıs'ı Kıbrıslıların yapmak için yapılan tüm önerilere, kendi görüşleri üzerinde yükseltilmiş önerilere bile düşmanlık beslemektedirler. Çünkü işler ciddiye binecektir! Bunlar kendi görüşlerini bile ciddi ve tutarlı olarak savunmaya zorlanacaktır. Ve bu, bu ara unsurlar için kabul edilemez bir durumdur.

İyi ama, KSG önerilerini yapmıştır. KSG her ne kadar güçsüz ise, o kadar da güçsüz değildir. Bu ara unsurlardan on kat daha güçlüdür. Bu şartlarda ne yapılacaktır?

Ara unsurların, ilkesiz unsurların, Kıbrıs Kıbrıslılarındır deyip de örgütlü ve dolayısı ile siyasi bir mücadele yürütmek istemiyenlerin yapacakları tek şey vardır. Örgütlü ve siyasi bir mücadeleyi zorlayan KSG'ye karşı topyekün saldırı.

İşte son dönemdeki KSG düşmanlıklarının ardında yatan siyasi olgu budur.

Bu ara aşama çözüm türünün elde edilmesini önleyen KSG midir? Değildir!

Bu ara çözüm türünün taleplerine- mesela bu taleplerden biri olduğu oranda kolonların, göçmenlerin geri gönderilmesine- karşı çıkan KSG midir? Değildir!

Bu ara aşamanın, çözüm olduğu oranda, hayata geçmesi için tek tutarlı öneri, bu öneriyi hayata geçirmek için Kıbrıslıları harekete geçirmek için, birleştirmek için tek tutarlı öneri KSG'den gelmiştir. KSG bu çözüm türünün elde edilmesini için herkesle birlikte çalışmaya hazır olduğunu, bunu elde etmek için bu görüşü savunanların birleşmesinin şart olduğunu ilan etmiştir! Birleşin size uyacağız demistir.

Niye o zaman KSG'ye karşı bu saldırılar?

Kolonlar konusunda tutunuz, Kıbrıslılığa kadar?

Çünkü bu ara unsurlar ve örgütler kendi ara çözümleri için de ciddi bir çaba ortaya koymuyorlar!

Kendi ara çözümleri de tamı tamına KSG'nin dediği gibi bir türlü gerçekleştiriyor. Dahası bu çözümün gerçekleşmesi için de KSG onlardan on kata daha güçlü çalışsınlar. Ama bu çözümün olmazlığını anlatmaktan vaz geçmiyor. O zaman bu ara unsurlar kime saldıracaklardı?

Çok güçlü, ve ara çözümü kendileri oldukları yerde otururken onlara bahşedecek olan burjuva ve emperyalist güçlere mi? Tabii ki değil!

Ya kime?

Güçsüz olan ve fakat bu ara çözüm konusunda da tek doğru tavrı sergileyen KSG'ye! KSG'ye çeşitli yalan dolan ve sahtekarlıklarla saldırılmaz ise, başka ne türü saldırı imkanı kalmaktadır? Hiç bir saldırı imkanı kalmamaktadır. Ara unsurların yanlışlığının kabulünden gayri.

İşte son dönemdeki KSG düşmanlıklarının ardında yatan siyasi olgu budur. Kendi saflarımızda olup da bunu anlayamamış yoldaşlara diyebileceğimiz tek şey, kendilerinin de bu sallantılı ortamda yaşadıkları, bu sallantılı ortamdan etkilendikleridir. İyi ama ister dıştan ister içten, biz bu sallantıları KSG'ye taşıtırmayız! İşçi sınıfı saflarına taşıtırmayız. Bizimle birlikte yürümek için sabırlı olmak şarttır. Siyaseti teorik ve pratik olarak öğrenmek için sabırlı ve ciddi olmak şarttır. İşçi sınıfı adına konuşanlar dünyanın gördüğü ve göreceği en devrimci sınıf adına konuştuklarını idrak etmeli, o sınıfa uygun davranmalıdır. Bir oraya bir buraya olmaz. Bir öyle bir böyle olmaz. Tutarlı ve doğruluğu pratikte denenmiş bir çizgide tutarlı bir yürüyüş gereklidir. Bunu herkes beceremez. Etkiyeye açık olanlar sallanırlar ve düşer.

Hayat bu! Yani sınıf mücadelesi!

KÜRT MİLLİ HAREKETİ VE SORUNLARI

1984'de Kürt Milli hareketi gerilla savaşı mücadele türünü başlattığında, genellikle Türk ve Kürt solu tarafından provakatörlükle suçlanmıştı.

Biz öyle yapmadık.

Biz bu hareketin Kürt Milli hareketi olduğunu, Kürt Milli hareketinin Kürt köylülerinin gerilla savaşı türü şekline büründüğünü, gelişip gelişmemesinin Kürt Milli hareketinin beceri ve yeteneklerine bağlı olacağını tespit ettik.

Aynı zamanda Türkiye komünist hareketinin kendini toparlayıp bu hareketin yardımına koşması gerektiğini, yoksa burjuvaziyi devirmek için en büyük müttefiklerinden birinin yalnız kalıp, bir ihtimal yenileceğini belirttik.

Bu ilk dönemde Kürt milli hareketine karşı bazı örgütler ittifak siyaseti, çoğunlukta düşmanlık siyaseti güttü. Biz bu iki siyasete de karşı çıktık.

Komünizmin hiçbir burjuva milli harekete karşı hiçbir boyun borcu yoktur. Onun kendi hedef ve amacı vardır. Burjuva milli hareketler komünizmin kendi çıkarlarını elde etmesine katkı koymaz ise komünizmin o milli hareketi desteklemesi diye bir sorunu olamaz. Nasıl ki burjuva milli hareket her şart altında "kendi milletinin" çıkarını en yüce çıkar olarak ele alır. Komünizm bunu kendi çıkarı açısından burjuva milli hareketlerden on kat daha iyi becermelidir. Yani komünist hareketin çıkarına hizmet etmeyen burjuva milli hareketler desteklenmezler.

Tabii ki komünizm, milli hareketi desteklemekten; bazılarının yaptığı gibi şimdi ittifak, sonra ittifakı bozmak, ve her halükarda sözde ve hiçbir pratik anlamı olmayan bir destekten bahsetmez. Komüniz için milli hareketlerle ittifak demek onları pratik olarak canla başla desteklemek demektir. Gerisi palavradır.

Kürt milli hareketinin, 1984 döneminde hatalarından birincisi, Türkiye işçi sınıfını milli temelde bölmeye yönelmesidir. Bu kabul edilemez bir siyasettir. Bu komünizmi zayıflatan bir siyasettir.

İkincisi, Kürdistan'da "Türk soluna" örgütlenme yaşağı koymuştur. Kendileri "Türkistan'da", dahası Türkiye dışında Kürt işçilerini, Kürt öğrencilerini ayrı örgütlerde örgütleyenlerin, ve bunu görev bilenlerin "Türk soluna" Kürdistan'da örgütlenme yaşağı koyması kendi içinde çelişkili olması yanında komünizm için kabul edilemez bir siyasettir. Bizim Kürt işçi ve bilhassa Kürdistan'da Kürt yoksul köylüsünü örgütlememize yasak koyanlarla biz ittifak yapamayız! Bizim güçlenmemize yasak koyanlarla biz ittifak yapamayız! Onları desteklemenin tam anlamıyla destekliemeyiz.

Kürt milli hareketi kendi burjuva kanalında akarken enayi değil ise, komünistlerin kendi proleter kanallarında enayi olduklarını düşünmek için hiçbir neden yoktur. Komünizm adına konuşan enayileri hesaba katmazsak.

Bu şartlarda komünizmin Kürt milli hareketine karşı tavrı olumlu bir nõtürlük olmuştur ve olacaktır da!

Komünizm güçsüz olduğu oranda, milli hareket bu siyasetlerini red etmediği oranda komünizm ile kürt milli hareketi arasındaki birliğin olması gereken bir birlik olmayacağı, olamayacağı açıktır. Bunun yerini alabilecek tek şey komünizmin Kürt milli hareketine, burjuva ve komünizm düşmanlığına rağmen zarar vermemesidir. Onun güçlenmesine zarar vermemesidir. Elinden geldiğince ona destek olmasıdır. Taa ki Kürt Milli hareketi bu destek ve dayanışma(ittifak değil) şartlarında, burjuva ve anti-komünist siyasetininin kaçınılmaz sonucu olarak komünist harekete zarar verecek bir siyasi tavrı ortaya koyuncaya kadar. O anda bu birlik ve dayanışma sona erdirilmelidir. Biz ezilen her bir kesime karşı görevimizi yerine getiririz. Ta ki bu çabalarımız anti-komünizm için kullanılıncaya kadar. İşler bize karşı ihanete dönüşüncüye kadar!

Biz tüm ezilenlere karşı sabırlı ve onların burjuva eğilimlerine karşı esnek bir siyasetiz. Ama, herşeyin olduğu gibi esnekliğin de bir sonu vardır.

Gençlik Gençlik Gençlik Gençlik

POLEMİK

TC ve Yunanistan bölgede emperyalizmin çıkarları uğruna adamızı üçe böldü. Kuzey, Güney ve İngiliz üsleri. Sonra iki garantör, İngiliz üslerini garanti etmeyi sürdürdü, ama Kıbrıs halkını değil. Şimdi İngiltere Kıbrıs pasaportu alan Türklere kapıları açıyor. Yoksa, bu TC'ye ödemesi gereken bir şükran borcu mu? Yani Kuzey'den Kıbrıslı Türklere gitsin, TC'ye entegrasyon kolaylaşsın mı demek isteniyor? Biz bunu yutar mıyız? Bıyıkaltı gülüp, kızgın görünenler var da, ondan anladık. Denktaş misali!

SORU

Filistin işgali de İsrail açısından "barışı sağlamak için" yapılan bir operasyon imiş! Tıpkı 74'deki gibi, değil mi? Şimdi soruyoruz, ABD desteğindeki İsrail de mi TC'nin Kıbrıs'ta 27 senedir süren işgali gibi "barışı koruyacak"?

UNİVERSİTE GÜNLÜĞÜ

Burada hiçbir zaman sınava girmeyen, tek satır yazı yazmayan "öğrenciler" var. Onlar sadece kimin ne olduğunu anlamak için buradalar!

Birkaç soru üzerine...

Neyi nasıl yapmalı?
Nereden başlamalı?
Kime güvenmeli?
Hangi yolu izlemeli?
Sorun strateji-taktik sorunu mu, teori-pratik sorunu mu?

Kafalarda soru işaretleri çok...
Arkadaşlar bastırıyor...
-Yazıyorsun ama, ne yapalım, sen asıl onu söyle!
-Yan mı yürüyelim, köşeden mi, koşarak mı?
Soru çok, yanıt aranıyor...
Daha doğrusu hekes birşeyler söylüyor ama emin olmadan, çelişkilere kapılarak...
Kafalar bulanık, herşey tam olarak oturmuş değil!

Şu sıralar en çok rastladığım söylem, polemik...
Polemik üzerine en çok, Polemikten kaçınalım, bu bizi bir yere götürmez, daha fazla zarar verir, vs,vs gibi laflar atılıyor ortalığa...

Bir kere, dünya görüşü oturmuş adam neden bundan kaçsın!
Sonra yukardaki sorulara nasıl cevap buluruz!?

Anlaşılan herkes pratik çözümler arıyor...
Ama pratikten teori çıkarmayı hiç düşünmeden...
Bence yanlış burada...
Teori ile pratik sorunu, yani "söz ile iş"...
Bu ikisi bir bütün oluştururlar...
"Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz" diyor Lenin...
Sola gelindiğinde, yani şu anda yapılanlara, sorun, teori ile pratiğin birliği ve bütünselliği olmaktan çıkar...
Sol'da, teoride söylenenler ile pratikte yapılanlar birbiriyle uyumlu olmaktan uzaktır...
Teori, söylenmesi gereken söz olarak kalır, pratik "o anın gerekleri" imiş gibi ortaya çıkar! Teori ile pratik arasında bir ilişkinin bulunmadığı koşullarda, her teorik tartışma sadece boşa geçirilmiş

zamandır!

Üstelik, böylesi koşullarda sorun, teori ile pratik arasındaki farklılığın sergilenmesi noktasında odaklaşır!
Marksist-Leninist literatürde "oportünizm" olarak tanımlanan siyasal davranış tarzı, böylesi bir ortamda egemen "teorik anlayış" olarak ortaya çıkar!
İşte bu an, ayaklarımızın yere basmadığı andır!

Konumuzun esas temeline dönelim...
Doğru teori olmadan, savaşım başarıya ulaşmaz...
Bizde ise kafalar hep sabittir... Oysa değişim hiç durmaksızın ilerler...
Bazıları, başarmak için, başarı koşullarının gerçekleşmesinin yeterli olduğunu sanır...
Bu da yanlıştır! Çünkü, bu koşulları gerçekleştirmeyi bilmek de gerekir. Ve işler karmaşılaştıkça, ne yağaacağını bilmek, daha da büyük bir önem kazanır...
Her dönemde strateji ve taktik değişir,

koşullara göre mücadele şekillerinin değiştiği gibi!

Yani geliyoruz, yine kilit noktaya, bütün soruların cevabı, pratik- teori bağlamında...

Sol ideolojinin temeli noktasına!

Soru çok, cevap aranıyor, dedik ya...
Oportunizm'e de daldık...
Toplumsal kitle hareketlerinin doruğa çıktığı ve patlama noktasına geldiği bu günlerde, sol geçinen güçlerin el yordamı ile kitle hareketlerini yönlendirmesi oportünizm değil de nedir!
Bilimsellikten yoksun, karmaşık ve de kitleden kopuk!
Çıkar doğrultusunda ilerleyen iktidar yarışı!
Buna artık bir son demeliyiz...
Yukarda anlattık, teori- pratik ve bunların her an değişken koşullarda farklılıklar gösterebileceğini...
Yani, bütün sorunların temeline indik...
Tabii bu kadar az zamanda, olası ve gelen sorulara elimden geldiği kadar cevap vermeye çalıştım...
Sorularınızı her zaman bekliyorum...
Yaşasın sağlam temelde örgütlü ve birleşik sol cephe...

KüreselleşME!

Altı Soru.....

Bu broşür, İspanya Öğrenciler Sendikasının, kapitalist küreselleşme karşıtı harekete ilişkin hazırladığı bir eğitim broşürüdür.

1) Küreselleşme nedir?

Küreselleşme, farklı ülkeler arasındaki ekonomik ilişkilerin, her bir ulusal ekonominin diğerlerine bağlı olduğu bir dünya ekonomisi yaratma noktasına dek genişlemesidir. Hiçbir ülke kendine yeterli değildir, hepsi de ürünlerini diğer ülkelerle değişime sokma ihtiyacını duyar. Potansiyel olarak, ekonominin uyumlu bir biçimde uluslararası ölçekte planlanmasının temelini döşeyeceği için, bütünleşmiş bir dünya ekonomisinin yükselmesi, aslında zorunlu olarak olumsuz bir şey değildir. Sosyal adalete ve üretim araçlarının (fabrikalar, teknoloji, sermaye) ortak mülkiyetine dayalı bir ekonomik sistemde, bu, insanlık için görülmedik bir ileri adıma olarak tanırdı. Fakat kapitalist sistem, üretim araçlarının özel mülkiyetine ve her bir kapitalistin en yüksek kârı elde etmeye çalışmasına dayanır. Bu da gelişmeyi olanaksız kılar ve gezegendeki insanların çoğunun yaşam standartları düşerken, küçük bir azınlığın muazzam ölçüde zenginleştiği bir durum yaratır.

2) Yoksulluk ve eşitsizlik neden artıyor?

Bugün dünyada 6 milyar insan yaşıyor ve 10 milyar insana yetecek kadar yiyecek üretmek mümkün. Buna

rağmen, açlık, açlıktan ölümler ve sefalet artıyor. 800 milyon insan yeterli beslenmeden yoksun ve 2,4 milyar insan yoksulluk sınırının altında yaşıyor. En yüksek üç Microsoft yöneticisinin toplam serveti, ABD'nin yoksullukla mücadele programlarına harcadığı paradan daha fazladır. Farklı ekonomiler arasındaki mal değişimi, hakkaniyetli ve adil bir yoldan gerçekleşmemektedir: bir avuç güçlü çokuluslu şirket, zenginliğin büyük bir kısmını (dünyadaki gayri safi yurtiçi hasılanın %40'ını, ticaretin %70'ini) kontrol etmekte ve dünyanın geri kalanına kendi çıkarlarını dayatmaktadır.

Dünya ekonomisinin farklı ülkeler arasında bölünmesi, bunların tümüne aynı oranda yaramamakta, tersine az gelişmiş ülkeleri daha ileri ülkelere ucuz hammadde (petrol, madenler, tarımsal ürünler) ve ucuz emek sağlamaya mahkûm etmektedir. Bu süreç eşitsizliği azaltacağına daha da arttırır. Daha yoksul olan ülkeler, (teknolojik geriliklerinden dolayı) daha fazla emek barındıran ürünlerini, üretimi daha pahalı ve daha kolay olan (üretim araçlarının niteliği ve niceliği dikkate alınarak) ileri ülke ürünleriyle değiştirmeye zorlanırlar. Bu süreçte kimin kaybedeceği açıktır. Ayrıca dünya ekonomisi, Batılı güçler ve çokuluslu şirketler tarafından kontrol edilir ve bunlar fiyatlarını, ticari mevzuatlarını ve ekonomik politikalarını dünyanın geri kalanına dayatabilirler. Örneğin 1960'ta, Tanzanya'nın, bir Amerikan traktörüne karşılık 200 çuval kahve vermesi gerekirken, 30 yıl sonra bu miktar 600 çuvaldan daha fazlasına çıkmıştır.

3) Çokuluslu şirketler neden bu kadar güçlüler?

Birkaç çokuluslu şirketin dünya üzerindeki egemenliği, doğal olarak, en yüksek bireysel kâr arayışında olan kapitalist gelişmeden kaynaklanıyor. Kapitalistler bunu başarmak için, üretimlerini ve satışlarını arttırarak, yeni pazarlar açarak, varolan pazarları daha fazla sömürerek ve sermayeyi emeğin ve hammadde ucuz olduğu yeni ülkelere kaydırarak, birbirleriyle rekabet etmek zorundadırlar.

Sonuç, zenginliğin çok daha az elde toplanması ve ileri kapitalist ülkelerdeki bir avuç büyük şirketin tüm dünyaya egemen olmasıdır. Çokuluslu şirketler, kendi koşullarını sadece iktisadi yollardan dayatamadıklarında, amaçlarına ulaşmak için, ülkelerinin siyasi ve askeri kurumlarını (ABD, Avrupa, Japonya gibi büyük güçlerin hükümetlerini, parlamentolarını, yasalarını ve ordularını) kullanırlar.

Genellikle gerçek çıkarlarını, "insancıl çıkarların" korunması maskesi ardına saklamaya çalışırlar. Son birkaç yılda, bu "insancıl bombalara", Yugoslavya'da, Irak'ta vs. tanık olduk. Çıkarlarını gerçekleştirmek üzere, bizzat büyük güçlerce kurulan ve onların egemenliği altında olan uluslararası kuruluşları (IMF, Dünya Bankası, Birleşmiş Milletler, NATO gibi) kullanırlar.

Küreselleşme, sistemin gerçek doğasını gizleyen bir sis perdesidir. İşçi sınıfının ve dünyadaki halkların birkaç süper güç ve çokuluslu şirket tarafından uluslararası

ölçekte sömürülmesiyle karakterize olan bugünün kapitalizmini en iyi açıklayan tanım, emperyalizmdir.

4) Kapitalizme karşı savaşmadan IMF ve Dünya Bankasına karşı savaşmak mümkün müdür?

Yoksul ülkeleri sefalet düzeyine mahkûm eden bu eşitsiz değişimin bir diğer sonucu da, bu ülkelerin Batılı büyük güçlerden ya da yine onlar tarafından kurulan finans kuruluşlarından (Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası gibi) tamamen köleleşmelerine yol açan borçlar almak zorunda kalmalarıdır. Borçları nedeniyle, bu kuruluşların dayattığı ekonomik planları ve uluslararası ilişkileri kabul etmek zorunda kalmaktadırlar. IMF, Dünya Bankası ve WTO (Dünya Ticaret Örgütü), sistemin istikrarını sağlamaya çalışan kapitalist kurumlardır. Büyük güçler ve çokuluslu şirketler, bu kuruluşları, kontrol etmek ve izleyecekleri politikaları belirlemek için finanse ederler. Bu kuruluşları reforme etmek ya da demokratikleştirmek mümkün değildir. Çünkü bunlar çokuluslu şirketler için yararsız hale gelirse, bunları maddi olarak desteklemeyi keserler ve yenilerini kurarlar. Çokuluslu şirketlerin gücü, üretim araçlarına (makinelere, fabrikalara, toprak ve sermaye) sahip olmalarına dayanır. Bu asalaklar mülksüzleştirilmedikçe ve servetleri halkın demokratik denetimi altına sokulmadıkça, mevcut durumu değiştirmek olanaksızdır.

5) Seattle, Prag, Nice, vb.deki gösterilerin nedenleri nelerdir?

YAŞASIN KIZIL 1 MAYIS

Bugün tüm işçilerin bayramı. Dünyayı burjuva-emperyalist barbarlıktan kurtaracak olan işçilerin bayramı.

Barbarlığa düşman, insanlığa sevdalı herkese kutlu olsun. Barbarların yüreklerine korku dolsun.

İşçiler önce kendileri birleşmeliler. Yoksul köylüler de dahil. Burjuvaziye karşı. Burjuvazinin emperyalizmine, barbarlığına karşı.

Sonra da, bu barbarlık altında yaşamının imkansızlığını anlayabilecek herkesi, etraflarına toplayıp, bu bararlığa karşı birleştirmeliler.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, işçilerin partisinin kurulması için canla başla çalışıyor. Bu parti kurulacak. Devrimcilerle işçiler birleşecek. İşçiler barbarlığa karşı siyasi parti olarak örgütlenecek.

Kuzey Kıbrıs'taki tüm devrimci güçleri kendi çatısı altında toplamaya çalışan KSG, tüm diğer solcu, demokrat ve yurtseverleri de başka bir çatı altında toplamak için elinden geleni yaptı, ve yapacak.

Kıbrıs'ta anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti kurulacak.

Mayıs'ı Haziran takip eder. Haziran ayında Kuzey Kıbrıs'ta yerel seçimler var. Bu seçimler anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti siyasetine rakip olan tüm diğer sol, demokrat ve yurtseverler için çok iyi bir birleşme imkanı tanımaktadır.

AB çatısı altında, BM prensiplerine uygun, görüşmeler üzerinden çözüm talebiyle siyaset yapan bu kişi ve partiler,

bu ortak siyasi zeminlerine rağmen, ve bizim onları bu ortak zeminde birleşmeye zorlamamıza rağmen bir türlü birleşemiyorlar. Bu ortak zemin o kadar da ortak bir zemin değil demek ki. Demek ki birlik için, demek ki yurtseverlik için ortak bir zemin oluşturulmuyor. Bu ortak siyaset temelinde bunca yıldır aranan asgari ortaklığı elde etmek bile imkansız. Burjuva siyaset böyledir. Yurtseverliğin olmazsa olmazı birliği, kaldırır çöpe atar. Ne asgarisinde birlik mümkündür, ne azamisinde.

KSG; sol, demokrat ve de yurtsever kesime diyor ki; mademki yurtsever bir ortak siyaset etrafında, tüm ortak görüşünüze rağmen birleşemiyorsunuz, o halde yerel seçimlerde birleşin. Burada tek ihtiyaç seçim alanlarını bölüşmek, aynı yerde birden fazla aday çıkarmamaktır. Bu en basit birlik türünü olsun becerin.

Görünen odur ki, AB çatısı altında, BM prensiplerine göre, görüşmeler üzerinden çözüm diyenler, anti-emperyalist cephe hükümeti siyasetimize düşmanlık güdenler, bu en basit birlik türünü bile becerememektedirler. Birden fazla adaylar ilan edildi bile.

Fakat zaman hala daha geç değildir. Seçimlere zaman var daha.

Yoldaşlar, yurtseverler, birden fazla aday tespit edilmiş olsa da bir tek aday desteklensin.

Herkes ve her parti ve örgüt her seçim alanında bir tek adayı desteklesin. Sağcılar yenilgiye uğratılsın. Önümüzdeki

en önemli siyasi görev yerel seçimlerde tüm sağcı parti ve kişileri hezimete uğratmaktır. Bu başarılmalıdır.

Aramızdaki farklılıklar, ve de aramızdaki farklılıklar olduğu yerde dursun. Şu anki belirleyici sorun bu farklılıkları aşmak değildir. Bu farklılıklara rağmen yerel seçimlerde birleşmektir.

Adamızın askeri bir üs olarak kullanıldığı Ortadoğu'da savaşlar, katliamlar sürmekte. Daha büyük savaşların ve katliamların hazırlıkları yapılmakta.

Bunlar Türkiye'yi, Kürtler'i ve Kıbrıs'ı da mutlaka etkileyecek. Türkiye, Kürtler ve Ada'mız bu savaşlar ve katliamlar girdabına çekilmek isteniyor. ABD, İngiltere ve hatta AB böyle istiyor. En başta kendi aramızda birleşmek, aynı zamanda Türkiye'nin çilekeş halkı ile, Kürtler ile, Ortadoğu'nun tüm cefakar

halkları ile birleşmek zorundayız.

Kıbrıs küçüktür, Kıbrıs işçi sınıfı küçüktür.

Görevlerimiz ise büyük ve fakat boyumuzu aşmayan görevlerdir. Çünkü işçiler dünyanın en büyük, en devrimci sınıfdırlar. Dünyanın tüm halkları baskı altındadırlar.

Bu 1 Mayıs'ta söz veriyoruz ki zoru başaracağız. Zor ve şerefli olanı, insanlık için elzem olanı başaracağız.

Devrimcileri birleştirecek, onları işçilerle birleştirip sosyalist partisini kuracak, ve tüm insanlığın sevdalısı insanlarla birlikte zafere yürüyeceğiz.

Haziran ayındaki yerel seçimler bunun bir başlangıcı olsun.

Tüm yurtseverler elele!

Burjuva provakasyonlara geçit yok!

Yaşasın anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti!

kıbrıs'tan... kıbrıs'tan... kıbrıs'tan... kıbrıs'tan...

Bireysel bunalımlar, toplumsal bunalıma dönüşüyor

Güney'e Göç Hızla Artıyor

Ülkemizde yıllardır uygulanan ekonomik politikalar ve siyasi baskılar sonucu halkımız bunalımdadır. Kıbrıs sorununda ortaya konan "umut" mesajlarının da yerini "kara bulutlar" alınca insanımızdaki moral çöküntü bir kat daha artmıştır. İşsizlik, açlık artık halkımıza yabancı bir kavram değildir. Hızla kapanan işyerleri, üretimin yok olması, yeni yetişen eğitimli gençlerimizin iş bulamamaları sonucu ve göç birinci gündem maddesi oldu. Bu güne kadar İngiltere başta olmak üzere 3. ülkelere göç eden yoksul halk, artık Güney Kıbrıs'a yöneldi. Uzun süreden beri Güney'e kaçak yollardan iş aramak için geçenler biliniyordu.

Hatta artmasına rağmen rejim bunu sürekli görmezlikten geldi. Ta ki Güzel yurt'tan bir futbolcunun ailesi ile birlikte göç etmesine kadar. Bu olay "kral çıplak" dedirtti.

Futbolcu ve ailesi "vatan haini, Rumcu" ilan edildiler. Buna en iyi cevabı yine futbolcunun annesi verdi. Güney'deki anne Kuzey'de bir televizyon programından kendisine telefonla yöneltilen "burada

özgürdünüz" yollu yaklaşıma, "aç insan özgür olamaz" diyerek en güzel yanıtı verdi.

Sürekli olarak kamuoyunun bilgisine yeni kaçışların olduğu haberi gelir. Nitekim futbolcu ve ailesinin gidişinin ertesi günü yine aynı bölgeler 3 kişi daha Güney'e geçmiştir. Bunlar kamuoyuna yansıyanlar.

Halkımızın bu topraklarda özgür, barış içinde ve kendi kendini yönetme arzusuna karşı duran egemenler, sürekli olarak "giden türk, gelen türk" diyerek soygun ve baskıyı artırmışlardır.

Ülkemizden yurtdışına ve Güney'e kaçanların sorumluluğu sadece sistemi elinde tutan egemenlerde değildir. Bu sisteme karşı halkımızın ortak kavgasına katılmayıp, bölücülük rolü üstlenenler de en az rejim kadar suçludurlar.

Halkımızın barış dolu, özgür bir ülkede yaşama arzusunu benimseyen yurtsever, devrimci güçlerin birlik çalışmalarına girmesi gerekmektedir. Halkımızın özgüvene ve morale ihtiyacı vardır.

Bu gelişmeleri göremeyecek kadar kör, sağır muhalefetin olduğu yerde Kıbrıs Türk halkı kalmaz. Yok olur.

SALDIRI YASALARI, KARŞI SALDIRIYLA PÜSKÜRTÜLEBİLİR

TC Devleti'nin Kuzey Kıbrıs'a dayattığı ekonomik, sosyal ve siyasal dayatmalara karşı direnmekten başka yol kalmamıştır.

Meclis'e peşi sıra gönderdikleri yasa değişiklikleri ile son kalan, ekonomik dinamikleri, sendikal dinamikleri, demokratik dinamikleri havaya uçurmayı hedeflemektedirler.

Bu yasalardan birisi ve de belki de en önemlilerinden olan "kooperatifler yası" idi. Bu yasanın neler getireceğini farkederek kooperatifler, çalışanları ve halkımız devlete ciddi uyarılarda bulundu. Günlerdir basında, radyo ve TV'lerde konu ele alındı.

TC destekli yasanın, kamuoyuna yansıyan ilk şekli itibarı ile kooperatifleri silmeyi hedeflemekteydi. Ülkemizde hemen hemen her köyde varolan ve bunların ortak malı olan Kooperatif Merkez Bankası bu ülkede büyük bir rol oynar. Gerek üretimde, gerekse ticari faaliyetlerde, bankacılık alanında bir pazar sahibidir. Bu bankanın sahipleri de köy kooperatifleridir. Kooperatif Merkez Bankası'nın yan kuruluşları, Süt Endüstrisi Kurumu, Tarımsal Levazım ve Zirai İlaç, Koop-Gaz v.s bu ticari işletmelerin yanında, trilyonlarca lira mevduat toplayan bir

kuruluş durumundadır.

Kooperatif Merkez Bankası yanında Öğretmenler Bankası, Öyak ve benzeri bankaları da tabiri caizse "bakkal dükkanı"na çevirmeyi hedeflemektedirler.

Kooperatif yetkililerinin basındaki söyleşilerde kamuoyuna bu konuda söyledikleri işin perde gerisini netleştirmektedir. Kooperatifçiler görüştükleri siyasilerin onlara "ne yapalım? Biz de bu değişiklikleri istemeyiz ama, Türkiye dayatır. Biz de para alabilmek için yapmaya mecburuz" Bu söyleşiyi radyodan duyan bir esnaf da programa bağlanarak "bu yasa değişikliği Rum'un Akridas planından da daha beterdir" dedi.

Binlere varan işsizliği, TC bankalarına yeni olanaklar sağlanırken, varolan olanakları da yokeden bu yasaya karşı, tüm kooperatiflerden yükselen tepkiler karşısında, Meclis Alt Komitesi şimdilik ilgili yasayı kooperatiflerin da görüşünü alarak değiştireceğini duyurdu.

Ama bilinmelidir ki; kooperatiflerin, çalışanların, halkımızın yoğun karşı çıkışı olmasa bu geri adım atılmazdı. Gene bilinmelidir ki bu saldırılar için en zayıf dönem kollanacaktır.

Altı Cevap

IMF ve Dünya Bankasının, kendilerinden "yardım" alan ülkelere dayattığı politikalar, kapitalistlerin kendi kârlarını arttırmak üzere dünyanın dört bir yanında uyguladığı politikalarla aynıdır: devlet eğitimine ve sağlık sistemine saldırılar, işten çıkarmalar ve ücretlerin düşürülmesi, emekli aylıklarında ve diğer sosyal haklarda kesintiye gidilmesi, iş yasalarının değiştirilmesi, kamu işletmelerinin özelleştirilmesi vs. En yoksul ülkelerde, bu politikalar çok daha hızlı bir şekilde uygulanır ve bunların doğal kaynaklarının çokuluslu şirketlerce yağmalanmasıyla birleşir. Sonuç olarak, yoksulluk düzeyi ve tüm dünyadaki çevre tahribatı gibi, zenginle yoksul arasındaki uçurum da artar. Seattle'da başlayan ve IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü ve diğer finans kurumlarının toplandığı tüm şehirlerde gerçekleştirilen protestolar, pek çok gencin ve işçinin büyüyen öfkesinin bir yansımasıdır.

6) Başka bir toplum mümkün müdür? Öğrenciler Sendikasının alternatifi nedir?

Öğrenciler Sendikası (SE), her zaman, kapitalistlerin uluslararası ölçekteki saldırıları ve sömürüsüne, işçiler ve gençlerin uluslararası mücadelesiyle karşılık vermemiz gerektiğini açıklamıştır. 15 yıllık varlığımız boyunca, Filistin, Güney Afrika, Meksika, Rusya ve Endonezya'daki solcu öğrenci örgütleriyle uluslararası dayanışma kampanyaları örgütlememizin ve yorulmak nedir bilmeksizin enternasyonalizm fikirlerini savunmamızın nedeni budur.

IMF ve diğer emperyalist kuruluşların toplandığı şehirlerdeki protestolar, bunların politikalarına karşı uluslararası muhalefetin bir göstergesidir; fakat bu adaletsizliğe son vermek istiyorsak, ihtiyacımız olan şey, toplumun devrimci dönüşümüne önderlik edecek bir işçi hareketinin katılımıyla, sebatkâr ve çok daha kitlesel bir uluslararası mücadeledir.

Mücadele, şu ya da bu çokuluslu şirkete karşı protestolarla veya şu ya da bu kuruluşun (IMF, Dünya Bankası, WTO, vs.) kapatılması girişimiyle sınırlandırılmaz. Bizim asıl amacımız, bankaları ve büyük tekelleri ulusallaştırarak, çokuluslu şirketlerce biriktirilen servete el koyarak, kapitalizme bir sistem olarak son vermek ve bu serveti, azınlığın çıkarlarını değil çoğunluğun ihtiyaçlarını karşılamak üzere dünya ekonomisini demokratik bir tarzda ve tüm ezilenlerin katılımıyla planlamak için kullanmaktır. Tek alternatif, gerçek bir sosyalist toplumdur (SSCB'de başarısızlığa uğrayan bürokratik karikatür değil). Bu sadece mümkün değil zorunludur da.

Bu radikal değişim, yalnızca, kapitalist baskının sonuçlarına maruz kalan diğer toplum kesimlerinin başındaki işçi sınıfının (üretimi durdurma ve çokuluslu şirketleri bozguna uğratma gücüne sahip en güçlü ve en büyük toplum kesimi) devrimci hareketiyle gerçekleştirilebilir.

Öğrenciler Sendikası (Sindicato de Estudiantes)

Gancelli

evrenalex@yahoo.com

Evren Muter

Bir Eİbrıs pasaportu tartışmasıdır aldı başını gidiyor...

İşin içinde bir bit yeniği mi var...

Olmasın olur mu...

Bu kadar senedir bu iş şimdi patlak versin diye mi bekledi?

Hem de... kırk senelik iki dost, Klerides ve Denktas Barış yap(ma)mak için masaya oturtulmuşken !!! Ankara kontrolündeki kuzey'de neden şimdi böyle bir yasa çıkarma girişimi olur!

Dünya bütün olan bitenden habersiz kalır mı...

Hele bizim "aslan" garantör...

İngiltere !!!

Kıbrıs pasaportu yasaklanırsa

Pasaportu alan Kıbrıslıtlara

siyasi ayrıcalık uygulayacağım... demesin mi?

Der de Denktas'ı... sinirlendirmes mi !!

Amma... gerçekten mi sinirlendirdi...

İnanalım mı...

Yalan, "delilleri gördüm" deyip kimseye göstermeyen adama...

Bunca yıldır ne dediğine kendisi bile inanmayan

170 milyarı bilmezdim... işte... onlar verdi

...demeye getiren

ve katmerli milyarları cebe indirme... alçak gönüllülüğünü gösteren

pek muhterem zatımıza neden inanmayalım...

Kızlar ya...

O da kızar...

Şakşakçılar da kızar...

Kendisini yarım asırdır başımıza tutan şahinler de kızar

Hep birden sinir olurlar...

Neden olmasınlar...

Neden timsah gözyaşı dökmesinler...

Kıbrıslıtların bu diyardan gitmesi için etmedikleri kaldı mı?

Kıbrıslıtlar 120 binden...

Siz 60 bin deyin

Ben 50 bin diyeyim...

Tam ne kadar kaldığımı bilen varsa söylesin...

Bizi, boynumuza taktıkları 'kurtuluş' boyunduruğundan kurtulmak için

Gurbet ellere sürerken

Ne kadar üzüldüklerini, sinirlendiklerini her gün görmüyor muyuz?

Evet...

İşin içinde bir bit yeniği var herhalde!

Kıbrıslıtlar buralardan gidecek...

Kuzey TC'lilere kalacak...

Ha bu arada, Kıbrıs pasaportu alanların sayısını en iyi Denktas biliyor elbet!

Ve kimlerin aldığını da!

Ne bu yaygara!

Ne bu yasa çıkarma uğraşı!

Hem fena mı!

Güneye geçen ajanlarının da işine yarar Kıbrıs Cumhuriyeti pasaportu!

İngiltere ne dedi?

Gelin, size ev de var, iş de!

Durur mu bizimkiler...

Verheugen söylemişti!

Hepsiniz Londralı olacaksınız!

Adam bizimle ne güzel de dalga geçiyor...

Kaderimizi biliyor!

Kim?

Avrupa Birliği...

İşte, yavaş yavaş...

Bunun ne anlama geldiğini bir kere daha yazalım!

Kuzeyde Kıbrıslıtlar kalmayacak!

Herkes göç edecek...

Kuzey de timsah gözyaşları döken Denktas'a kalacak!

TC'nin işi daha kolay olacak...

Tek ses, tek yürek!

Türkten Türke!

Yalansa yalan!

Ama değil!

Dedik ya, yine birlikte çalışıyorlar!

Bunlar ortak, aynı cephenin adamları!

İngiltere, Yunanistan ve Türkiye NATO üyesi...

Hiç olurmu birbirlerinden habersiz iş yapsınlar?

Aile bunlar aile!

Timsah gözyaşları!

TC ve Yunanistan yıllarca İngiliz çıkarlarının adadaki bekçiliğini yaptılar...

ABD'nin desteğini aldılar...

İngiliz akıllı...

Üslerini AB'ye karşı garantiye alacak...

Kıbrıslıtlar Londra'ya yığ, sonra da kuzeyde bir halk oylaması yap, iş bitsin...

AB'ye evet mi?

Hataylı Süleyman AB'nin ne olduğunu bilir mi?

Elma mı, ceviz kabuğu mu, balta mı?

Hayır diyecek, bu iş bitecek!

AB'yi isteyen de o değil zaten!

Güney girecek, Kuzey askeri üs olacak...

Türkiye'de de bir tartışmadır gidiyor!

AB'ye girilsin mi girilmesin mi!

AB'ne?

Bilen yok!

Her önüne gelen konuşuyor...

Cepheler kuruluyor

"vatan hainleri" söylemleri ve de orkestra şeklindeki sabit beyinliler durmadan aynı şeyi söylüyorlar!

AB'ye girelim ama ödün vermeden!

İngiliz Land lord'der...

Yani, herşeyin sahibi, TC'de de Land Lord asker...

Askerin Türkiye'deki önemini ve ağırlığını bütün dünya biliyor...

Bush'un sağ kolu Cheney geldi geçen ay!

Ne dedi?

-Askerle görüşmek isterim...

Bütün mesele asker- sivil meselesi...

İşin içinde çok büyük paralar var, çıkarlar söz konusu!

Bundan da çıkarı olan bir sürü kesim var!

Ucu taa buralara kadar uzanıyor...

Bütün kavgaya bu şimdilerde!

Aydınlanma, demokrasi, çağdaş Türkiye falan hepsi hikaye...

Aydınlanmak isteyen Türkiye, AB için mi aydınlanacak?

Gelelim bizim konuya, İngiliz akıllı dedik...

Yeni bir taktik uyguluyor...

AB'ye açıkça, sana Kıbrıs'taki üslerimi kaptırmam, diyor!

AB daha o kadar güçlü değil!

İçte ortak bir birlik henüz sağlamadı...

İtalya 'a'... diyor, Almanya 'b'...

Emperyalistler arası çelişki çok!

Fırsat bu fırsat, ABD at koşturtuyor buralarda...

Malum, "özgür dünyanın" patronu!

Konu çok yazmaya, yer yok!

Doldum doldum, sonunda taşıdım!

Ama köşem dar!

Daha ben Venezuela'yı yazmak istiyordum...

Fransa'daki seçimleri...

Son yaşananları...

Neyse...

Geçen gün uzun zamandır görmediğim bir arkadaşım sordu...

-Nasılsın, iyi misin?

-Hayır dedim, iyi değilim!

Neden, dedi!

Afganistan'da sırf stratejik çıkarlar için insanlar katledilirken, yanı başımızda Filistin işgal edilirken, Türkiye'de her gün hapishanelerden masum insan cesetleri çıkarken, Venezuela'da ABD yanlısı darbeler olurken, nasıl iyi olabilirim!

Haklısın, dedi!

İsyanlar üstümde...

Her sorana da ben Kıbrıslı değilim diyorum...

Yüzüme aval aval bakıyorlar!

Ya nerelisin, diyorlar...

Kübalı... diyorum, Afganistanlı, Venezuellalı, Fransız, Türkiyeli, Filistinli, Arjantinli, Kıbrıslı, Meksikalı, Afrikalı diyorum...

Yani anlayacağınız, neresi en çok kapitalizmin ve sömürünün altında eziliyor ise...

İşte biraz ondan!

Emeğin cephesinden...

Bütün dünya emekçilerinin dünyasından...

Tüm dünya emekçilerini birleştiren Bir Mayıs ruhu ile

1 Mayıs kutlu olsun...

KIVILCIM

MEHMET BİRİNCİ

TEKNOLOJİDE MUTHİŞ GELİŞMELER VE KSG'NİN BİR MİSYONU

Teknoloji insan yaşamının her alanı süratle devrimcileştirmekte, insanoğlunun bugüne dek bilmediği ve düşünemediği bir sürat ve kolaylıkla sorunlara çözüm bulunmaktadır.

Ancak emperyalist yağma ve talan düzeninin temsilcileri teknolojinin gelişimini sadece takdir değil aynı zamanda endişe ile karşılamaktadır. Gelişen teknolojiyenin esas olarak savaş makinelerini geliştirmek için yararlanan emperyalist burjuvazi, birçok yeni teknolojiyi halkın kullanımına sunmaktan kaçınıyor, halktan saklıyor.

Son haftalarda günlük basınımızda ülkemizde artan kanser hastalıkları ve bunun nedenleri sorgulandı. Nedenler arasında üzerinde en çok durulan, ülkemizdeki huzursuz, güvencesiz yaşam koşulları, yaşanan derin ekonomik krizler ve halkımızın üzerine bir kabus gibi çökmüş olan militarist baskı rejiminin yarattığı, can güvenliği ve ifade özgürlüğünden yoksun siyasi ortam gösterilmektedir.

Tüm bunlar haklı nedenlerdir. Bunlara ek olarak büyük emperyalist tröstlerin çıkar gruplarının karlılığını bozmamak için, artık demode olmuş, işe yaramazlığı defalarca kanıtlanmış yöntemlerin ısrarla korunması da yer almaktadır.

İşte size can alıcı bir örnek.

Amerikan Sağlık Bilimleri Enstitüsünden (health Sciences Institute) can alıcı bir açıklama.

"Multi milyon Dolarlık ilaç imalatçısı yıllardır Graviola ağacının mucizevi sırrını saklarken milyonlarca insan acı içinde can verdi.

"Amazon yağmur ormanlarının derinliklerinde yetişen Graviola adlı ağaç, kanser tedavisi ve yaşama şansı konusunda hem sizin hem de doktorunuzun düşüncelerini kelimenin tam anlamıyla devrimleştirmeye adaydır. Kanser tedavisinde önümüz hiç bu kadar açık olmamıştı." Amerikan "Sağlık Bilimleri Enstitüsü"nün bu açıklaması tıp dünyasında bomba gibi patladı. Enstitü kanser tedavisinde kullanılan uyuşturucu, ağrı kesici ilaçları üreten dev ilaç firmalarının yıllardır bu gerçeği bildiklerini, ama kamuoyundan gizlediklerini duyurdu. Ana sütü kadar güvenilir, hiçbir yan etkisi olmayan bu ilaçla ilgili bilgiler, dünyanın en büyük ağrı kesici ilaç üreticilerinden birinden geldi.

Bu basit gerçek yaşam hakkımızın bile kar, para ve iktidar hırsı ile gözü kararmış sermayedarların keyfine ve insafına terk edilmiş olduğunun çarpıcı bir kanıtıdır.

Öte yandan, birçok hastalığın tedavisinde köklü çözüm üreten ve özellikle organ nakli uygulamasını ortadan kaldıracak olan ileri hücre teknolojilerine uygulama izni verilip, verilmemesi de hala daha emperyalizmin parlamentolarında tartışılıyor dini ve manevi gerekçelerle engellenen ve geciktirilen uygulamalar sayesinde birçok hastalığın kolaylıkla tedavisini sağlayacak olan yönetimlerin insanlığın hizmetine girmesi geciktiriliyor.

Bu konuda The Wall Street Journal gazetesinin 13-14 Temmuz, Cuma-Cumartesi, 2001 günkü sayısından derlediğimiz haber şöyle:

Dünyanın ilk klonlanmış cenini üretildi. (halen yaşayan bir insanın 150 hücrelik, mikroskopik bir versiyonu)

İnsan ceninin klonlama ile oluşturulması, diabetes, kalp hastalıkları ve yaşamı tehdit eden daha birçok hastalığın tedavisinde yeni doku kaynağı olarak kullanılacak. Bu uygulamaya "tedavi amaçlı klonlama" deniyor (therapeutic cloning) ve bilim adamları bu konuda hayli ilerleme kaydetmiş durumdalar.

İşin püf noktası gövde hücreleri (stem cells). Bu hücreler, böbrek, adale ve kalp hücreleri dahil olmak üzere her türlü hücreye dönüşebilme konusunda hayret verici bir yeteneğe sahip. Clonlanmış bir ceninden alınacak gövde hücreleri, özellikle organ naklinde, hastanın kendi genetik formülasyonunu taşıdığı için ve vücudun direnç sistemi (immue system) tarafından kolaylıkla kabul görecekları için, çok uygundur. Vücudun yeni organı reddetmesinden doğan sorunlar karşısında yalnızca clonlama mükemmel ve kalıcı bir çözüm oluşturuyor.

Geçtiğimiz Ocak ayında, İngiltere, ilk tüp bebeğin ve clonlama ile elde edilen Dolly adlı koyunun gerçekleştirildiği ülke olarak, tedavi amaçlı clonlamayı onaylayan ilk ülke ünvanını da aldı. İngiliz bilim adamı Ian Wilmut, Dolly'yi clonlayan uzman, en çok bir-iki yıl içinde bir insan ceninin de clonlanacağı beklentisi içinde olduğunu belirtti.

Sevgili Dostlar,

21 yy. Bilim ve teknolojisi de bugüne dek görülmemiş süratle yeniliklere, her biri insan ve toplum yaşamını devrimcileştirecek yeniliklere gebe. Toplumun doğal tarihsel gelişim süreci tüm engellemelere rağmen sermaye düzeninin temsilcilerini çiğneyerek ilerliyor. Tüm toplumsal alt yapıyı bilgisayar ve ona bağlı teknolojilerle donanarak geliyor.

İnsan toplumu komünist bir paylaşım düzenine hazırlanıyor. Burada eksik olan tek şey insan unsurunun kendisinin de, subjektif olarak, yani siyasi ve ideolojik olarak bu değişimi kucaklamaya hazır olmasıdır.

İşte KSG'nin misyonlarından biri de budur. Bizleri, toplumumuza ve tüm insanlığı doğmakta olan, yeni, aydınlık dünyaya komünizmin dünyasına hazırlamaktır.

Konuk yazar

Peri Çağırıcı

İlginç gelişmeler

Son günlerde (aslında çok önceden de böyleydi) "Kıbrıs Kıbrıslılar'ındır" diyenlerle demeyenler diye iki akım gibi gösterilmeye çalışılıyor Kıbrıs'taki 'sol' hareket.

Sizleri bilmem ama bana çok ilginç geldi. Çünkü ya millet birbirinin dediğini anlamakta zorluk çekiyor ya da kasıtlı olarak anlamamakta diretiyor.

Daha somut konuşalım. Armağan Karal'ın yazdığı bir yazıya karşılık vermiştim KSG sayı 72'de. Hepiniz okumuşsunuzdur sanırım. Bir de şiirimsi stiliyle yazılmış aynı konuyu içeren başka bir yazı vardı aynı sayıda; "Hangi Kıbrıs Hangi Kıbrıslılar'ındır". KSG'li yoldaşlar tarafından yazılmış. Armağan arkadaşımız benim -ta Şubat'tı sanırım- yazdığım yazıya cevap vermemiş ama bu kez eşini öne sürerek yaygara çıkarmış.

Bu herşeyden önce bana öyle saçma geliyor ki sormayın. Birincisi siyasi veya herhangi içerikli yazı yazmaya soyunan insanların hele de ilericili insanların yazdıkları yazılara kritik olmasını istemiyorlarsa bunu açıkça belirtsinler başından. "Benim yazım eleştirilemez" diye. Komik değil mi!!! Burjuvazi bile bu konuda çok daha ileridedir.

Kritik denilen şeyin önemi sürekli öğretiliyor üniversitelerde...Eleştiriden korkan insanlar siyasi arenaya çıkmasınlar lütfen. Bu ne siyaset etiklerine ne de akademik etiklere uymuyor.

İkincisi, her zaman söylediğim birşey var, kişiler her ne kadar benim kişisel görüşüm bu dese de, gerçekte öyle bir şey olamaz. Olamaz çünkü insanlar sosyal hayvanlardır, toplum içinde yaşayıp toplum içinde yerlerini alıyorlar ve de kafalarında şekillenen tüm görüşler toplum içindeki şu veya bu sınıfın görüşlerinden etkilenmektedir. Bu doğanın kanunudur bunu inkar etmek aptallık ve cahilliktir. Bunu burjuva sosyologları bile açıkça kabul ediyor ve sosyoloji okuyan varsa bilecektir böyle de öğretiliyor.

Toplumlarda genelde kabaca koyacak olursak esas iki ideoloji vardır. Birisi materyalist felsefeden kaynaklanan ideoloji diğeri de idealist felsefeden kaynaklanan ideolojidir. Bunların arasında da karmakarışık olanlardan tutun, bilinmezciiler veya kesin iki kutupta yer almak istemeyenler ve ortada yalpalayanların felsefeleri oluyor. Ama sonuçta ortadakiler de ya materyalist

veya idealist felsefelerden etkilenmekte, iradesi dışında da olsa, ya bir tarafa ya da ötekine hizmet etmektedirler.

Kıbrıs'taki veya dünyanın neresinde olursa tüm insanlar kişisel görüş veya düşüncesini yansıtırken şu veya bu şekilde bu iki temel kampı temsil etmekte sonuçta. Bunu bilmeyen var mı hala?

Simdi yazdığımız yazılara dönelim. Bunu yapmak için yalnız bir şeyi çok açık ortaya koymak şart. Nedir bu? Kıbrıs'ta 'sol' kesimde yer alan herkesin görüş üretirken hangi kampa ait olduğunu dürüstçe ortaya koymasını beklemek aptallıktır elbette, ama en azından Marksist yani materyalist felsefeyi reddediyorsa bunu kendisi söylemese de bizim tespit etmemiz gerekmektedir. Marksizmin öğretilerinde ezilen tüm dünya işçilerinin sınıf kardeşi olduğu ve milliyet ayırımı yapmadan ortak bir davaları olduğu ve birleşmeden esaretlerinden kurtulamayacakları açıkça her yerde savunulmuş ve pratiğe konmuştur. Bunu da bilmeyen yok sanırım.

Sorum şu: Kıbrıs sadece Kıbrıslıların derken kimlerden bahsedildiği dürüst ve açıkça ortaya konsun herkes tarafından. Ben koyuyorum, KSG de açıkça her zaman koymuştur; Armağan ve yoldaşları da koysunlar.

İşçi ve emekçi kesimler başta olmak üzere tüm ezilen ve esaretten kurtulmak isteyen kesimler bence hak sahibidir Kıbrıs'ta. Bu sadece Kıbrıs'ta değil tüm dünyada böyle olmalı. Sınıfların varlığını kabul etmeyen var mı aramızda? Varsa onu da ortaya açıkça koysunlar. Biz sınıfların varlığını çok iyi bildiğimiz için, ezen sınıf yanında değil, ezilen sınıf yanında yer alıyoruz.

Ve eğer ayıbımız bu ise bunu da seve seve kabul ediyoruz. Evet yinelıyorum, Kıbrıs'ta yaşayan, ezilen, sömürülen konumda olan ve bu konumdan kurtulmak isteyen herkes, sahip çıkmak isteyen herkes bana göre Kıbrıslıdır. Ben aslında kendi adıma konuşsam nereli olduğum filan hiç ama hiç umurumda değil. Ben dünyayım ve tüm dünyadaki ezilen herkes de benim için önemlidir. İşçi ve emekçiler rengi, cinsiyeti, dini, dili ve milliyeti ne olursa olsun hepsi kardeşir ve kardeş kalmalıdır.

Bu saydıklarımın hiçbirisi insanların ilericili veya gerici pozisyonunda olup olmadığını belirleyici şeyler değildir. Benim için insanların sadece ve sadece hangi sınıfa ait oldukları olgusudur esas

önemli olan. Bu meyanda Kıbrıs somutunda ve tüm dünyada da kişilerin hangi sınıfa ait olduğu belirler özgürlük ve bağımsızlık için mücadelesini. Yani Kıbrıs'ta doğup büyümek ve asırlar önce ortaya çıkmış burjuva milliyetçiliğine sarılarak "Kıbrıslıyım, dolayısıyla Kıbrıs benimdir" demek çok ama çok gerilerde kalmış bir yaklaşımdır. 21. asırda örümcek ağı tutmuş bu görüşlerle bir de kendine sol diyen, demokrat diyenler, bu konularından ötürü sahtelik yapmış oluyorlar.

Demokrasi burjuvazi için değil artık. O zaten daha 16. yüzyıllarda ortaya çıkmıştır. Burjuva demokrasisi artık tarihin çöplüğüne girmek zorundadır. Kıbrıs'ta da milli burjuvaziyi başa getirmek için mücadele eden herkes de gerici konumdadır. Ama bu sınıfla faşizme karşı, işgale karşı birlikte hareket edilmez mi? Elbette edilir. Nereye kadar? İşçi ve emekçilerin işgal altındaki durumunu ortadan kaldıracak bir mücadele ise birleşip birlikte bu esareti ortadan kaldırmak işçi sınıfının işine yarayacaktır elbette.

Ancak işçi ve emekçilerin mücadelesinin önünde engel teşkil ediyorsa bunlarla birleşmek mümkün değildir. Herşeyden önce bu kampın neresinde olduğumuzu belirlemekte yarar var. Hadi bakalım herkes dürüst ise cevap versin bakalım. Kıbrıs hangi Kıbrıslıların?

Maddi ve manevi tüm varlıklara sahip olan ve bizi esaret altında inleyen, iliklerimize kadar sömüren kesimlerin mi? Bunu isteyenler ortaya çıksın dürüstçe, desin ki bizim derdimiz ezilen kesimlerin kurtuluşu değil, bizim derdimiz ezen kesime dahil de olsa Kıbrıslı olduğu sürece Kıbrıs'ın onlara ait olması gerektiğini savunmaktır.

Diğer yandan Kıbrıslı olmuş yabancı uyrukluların da işçi ve emekçi kesimden olsa da sırf milliyeti nedeniyle Kıbrıs'ta bulunmaması gerektiğini savunsun. Hadi bakalım hangi tarafta yer alınıyorsa açıkça o 'topluma sorumluluk ve yükümlülükleri' olduğunu savunanlar toplumun hangi kesiminden bahsettiklerini bize de bildirsinsinler.

Toplum da görsün herkes de bilsin. Kıbrıs Kıbrıslıların derken hangi Kıbrıslıların?

Siyasette hatır gönül, köylü, ahabap çavuş işi yapılmaz. Kimse darılmasın gücenmesin bölünmesin parçalanmasın

mentalitesiyle de iş yapılmaz. Sınıfını belirle, kimin için mücadele ettiğini de belirle. Sol denilen hareketin içinde her zaman kesinlikle ayrışma olacaktır. Birisinin bunu bilerek veya bilmeyerek de yapmasına gerek yok. Sınıf görüşüne göre ve sınıf çıkarına göre hareket etmek zorunda herkes. Dostunu düşmanını belirlemeden mücadele edilmez. Ben KSG adına konuşmak istemiyorum kendiler görüşlerini ve tavırlarını her zaman açıkça ortaya koymuşlardır zaten. Ben kendi adıma konuşuyorum burda ezilenlerin yanında yer alıyorum ve Marksist bir yaklaşımla hareket etmek zorundayım. Kavrıyorum ölçüde Marksizmi savunmak kaçınılmaz oluyor.

Marksizmden benim öğrendiğim de ezenlerin milliyeti artık önemli değildir bu anlamda ezilenlerin de değildir. Ezenler sınıf kardeşleriyle hem sevişir hem dövüşür ama ezilenlere karşı olduklarında kesin birlikte hareket etmesini bilirler. Ezilenler de davaları ortak olduğu için milliyeti ne olursa olsun birlikte hareket etmek zorundadırlar. Çünkü düşmanları birdir. Türkiye'deki ezilen işçi ve emekçilerin karşısında nasıl ki Türkiye'nin ezen ve sömüren sınıfı varsa, bu aynı sınıf Kıbrıs'ta da esaret altında tutuyorsa, Kıbrıslı ve Türkiyeli işçi ve emekçilerin birlikte mücadele etmeleri kaçınılmazdır. Çünkü düşmanları da bir, davaları da bir, çıkarları da birdir. Solcuların da Türkiyelisi, Kıbrıslısı, İngilterelisi, Afrikalısı, Yunanistanlısı, Meksikalısı, Amerikalısı birdir birleşmek zorundadır.

Bu birlikteliği de sadece kendi ülkesini değil tüm dünya işçilerini esaret ve sömürden kurtarmak içindir. Bunu kim savunursa rengi, şekli milliyeti ne olursa olsun ilericiliğin, insanlığın, güzelliğin ve doğrunun yanında yer aldığı için haklıdır. Bunu savunmak 'ayıp' diye nitelendirilirse acaba bunu savunmamak ne olur?

Onu da okuyucuların yorumuna bırakıyorum.

Biz bu ayıbımızın ortaya çıkmasından korkmadığımız için örtme diye bir sorunumuz da yoktur. Bunu ayıp olarak nitelendirip halkın önünde teşhir etmeye çalışmak, halkın çok aptal olduğunu ima etmek oluyor ve ayıp olan esas budur bence.

Bırakın halk neyin ayıp olduğuna artık kendisi karar versin.

En güzel deniz :
henüz gidilmemiş olanıdır.
En güzel çocuk :
henüz büyümedi.
En güzel günlerimiz :
henüz yaşamadıklarımız.
Ve sana söylemek istediğim en güzel söz :
henüz söylememiş olduğum sözdür...

NAZIM HIKMET

<http://nazimhikmetfisek.com.tr>

Özdemir
Sosyalist Gözlem
Göçer

YENİ EMPERYALİZM, DEVRİMCİ EMPERYALİZM

11 Eylül 2001 günü ABD'de yaşanan trajik saldırıdan sonra Amerikan sermayesinin ideologları ABD'nin 'teröre karşı' savaş kisvesi altında Afganistan saldırısı ile başlattığı otoritesini kabul ettirmedikleri ülkeleri denetim altına ama operasyonunun teorik kılıfını yaratmakta gecikmediler.

Aşağıda okuyacağınız satırlar bir marksistin kaleminden çıkmamıştır. Amerikan sermayesinin sözcülüğünü yapan, önde gelen uluslararası nitelikli gazetelerden Financial Times'ta yayınlanmıştır. Eminim ki kendine "sol" diyen "sosyalist" diyen, hatta "demokrat" diyen herkes, son cümlesi hariç bu yazının altına rahatlıkla imza koyar.

*Yeryüzündeki başarısız devletler dünya düzenini tehdit ediyor. Bunun önüne geçmenin tek yolu Batılı güçlerin aktif müdahalesidir.

*Blair; "İnanıyorum ki, bu bir özgürlük savaşıdır. Yalnızca dar anlamda kişisel özgürlük değil, her bireyin ekonomik ve toplumsal özgürlüğünün tüm potansiyeline ulaştığı daha geniş kapsamlı bir özgürlük... Açlar, mülksüzler, yoksullar, cehalet içindekiler, ihtiyaç ve sıkıntı içinde yaşayanlar, Kuzey Afrika çöllerinden Gaza'nın gecekondularına, Afganistan'ın dağlarına kadar; Onlar da bizim davamızdır."

*Devletlerin neden başaramadıklarını anlamak gerekiyor. Dünya Bankası görevlilerinden William Easterley (The Elusive Quest for Growth, Cambridge, Mass; MIT press, 2001) kitabında bu konuda şunları söylüyor. (Başarısızlığın) nedeni siyasi düzensizlik, aşırı yoksulluk, iç çatışmalar ve yine siyasi düzensizlik, aşırı yoksulluk, iç çatışmalar ve yine siyasi düzensizlikten oluşan bir kısır döngüdür. Bu kısır döngü günümüzün en ileri devletlerinin refah, istikrar ve demokrasiden oluşan gerçek döngüsü ile karşılaştırılmalı. (Dünya ülkelerinin çoğu, bu iki gelecek seçeneği arasında sıkışmış beklemektedir. İktidardakiler konumlarını kişisel servet edinmek için kullanmaktadır. Yozlaşma kronikleşmiştir. Ne bağımsız bir yargı ne de dürüst bir polis gücü vardır. Generaller, açgözlü politikacıdır. Çıkar grupları arasında siyasi rekabet çok yoğundur. Sonuç, belli çıkar gruplarına yarar sağlamaya yönelik işe yaramaz politikalar (inefficient). Yüksek bütçe açıkları, yüksek enflasyon, ithal ürünlere karşı pahalı koruma ve mali sistemin ağır yükün altında kalması!

*Kaynakların sınırlı olduğu yoksul bir ülkede devletin otoritesi de zayıftır. Çıkar grupları arasındaki rekabet her an bir iç savaşa dönüşebilir. Buna karşılık, suç örgütleri çok rahat etkin olur. 'Örgütlü Şiddet' hükümetin bir tasarrufu olmaktan çıkar ve böylelikle uygar bir sivil toplum oluşturmaya ön şartları yok olur. Ortaçağ'ın karanlıklarındaki Avrupa'da görünüm buydu. Ne yazık ki dünyanın büyük çoğunluğunda da görünüm şu anda bu.

*Afganistan böyle başarısız bir devletin tipik örneğidir.

*Blair'in yukarıda söylediklerini yapabilmesi için bu kısır döngüyü yıkmaya gerekir. Bu ülkelerde uygar, güçlü, saygın ve demokratik devletlerin oluşumunu sağlamalıdır.

*Başarısız devletlerin tımar edilmesi için batının yaptığı tam da budur. Çünkü gerekli olan yapı sadece IMF ve dünya bankasının vereceği borçlar ve yardımlarla sağlanamaz. (Martin Wolf. The need for a new Impenalism Financial Times. Oct. 10, 2001)

Demek ki dünyanın dirlik-düzenliğini 'başarısız' yani geri bırakılmış, gelişmemiş ülkeler tehdit ediyor muş. Bu tehditin ortadan kaldırılması için de "teröre karşı savaş" kılıfı altında Amerikan müdahalesi şartmış.

Demek ki bizim hep kınadığımız emperyalizm, aslında kendisi yenilemeye başlamış! Dünyada dirlik düzenlik olması için emperyalizme ihtiyacımız varmış!

Sovyet Cumhuriyeti yıkıldıktan sonra dünyamızı saran bağımsızlığın ölçüsünü anlayabilmemiz için önemli bir göstergedir bu! Emperyalist burjuvazinin sözcüleri, dünyada dönen 'devlet eliyle adam kayırma, haksız servetler oluşturma, yozlaşma, devlet terörü gibi sorunları artık dünya halkalarının gözünden

saklayamayınca, bu sorunların çözümü için emperyalist büyük güçlerin müdahalesini öngörecektik kadar işi ileri götürmeye başladılar.

Yazının başında Blair'den aktarılan sözlere dikkat ettiniz mi? Sanki de sosyalist bir devletin başkanının ağzından çıktı! Ne anlatmaya çalışıyor Blair? Afrika çöllerinden Gazanın gecekondularına ve Afganistan dağlarına kadar özgürlük mü götürecektik?

Afrika çöllerinde yaşayanların açlıktan ve gıdasızlıktan tüm dünyanın gözleri önünde ölüp gittiğini bilmeyen yok. Hem de milyonlarca dolarlık bombaları harcamaya parası olanların birkaç yüzbin dolarlık nakliye masrafını "karşılayamadık"ları gibi sudan mazaretlerle.

Blair'in sözünü ettiği özgürlüğün Afganistan'a da nasıl geldiğini gördük. Amerikan emperyalizminin beslemeleri Bin Ladin ve Taliban'ı hedef alan, onları 11 Eylül'ün suçlusu olarak cezalandırmak üzere başlatılan hareketin sonunda ortada ne Taliban yöneticileri, ne de Bin Ladin var. Dini inançları yüzünden bunlara kanan birkaç yüz genç savaşçı Küba'daki kamplarda insanlık dışı koşullarda tutulmakta ve günah keçisi yapılmaktadır. Afganistanda ise savaş ağalarından ırz düşmanı ve katillerden oluşan bir yönetim "özgürlük" adına görev başındadır. Filistin de ise kan gövdeyi götürüyor.

'Başarısız' devletlerin başarısızlıkları tesadüf değildir. Beceriksizlikleri de değildir. Bunun bir numaralı sebebi emperyalist sömürü düzenidir. Yeni sömürgeci emperyalizm, dünyanın her köşesinde yarattığı kendine bağımlı yönetimlerle ülkeyi yönetmektedir. Bu ülkelerde olduğu söylenen demokrasi uluslararası kamuoyunu yanıltmaya yönelik sahte bir demokrasidir. Bu ülkeler genellikle askeri otoriteler ve devlet ile iç içe girmiş olan, çoğu zaman kontr-gerilla adı verilen terör odakları tarafından yönetilir. Derin devlet denilen de budur. Bu ülkelerde rejimin ayakta kalmasını sağlayan örgütlü devlet terörüdür. Buralarda politikada da, maliyede de, hukukta da şeffaflık yoktur. Herşey kapalı kapılar ardında tezgahlanır.

Ağzını açan, demokrasi, adalet, özgürlük ve şeffaflık talep eden herkes de susturulur. Sanatçılar gazeteciler, yazarlar, tüm demokrat ve ilerici aydınlar hapisanelerde tıklıdır. Devrimciler, işkence tezgahlarında telef edilmektedir. Yargısız infazlar günlük olaylardır.

Ve tüm bunların hamisi ve koruyucusu, destek sağlayan en önemli güç kaynağı ABD gibi, İngiltere ve AB gibi emperyalist büyük güçlerdir.

Afrika çöllerinden, Gazanın gecekondularına, Afganistan'ın dağlarından, Hong Kong'un gecekondularına kadar dünyanın her yerinde sınırsız özgürlük ve insanca yaşamak istiyoruz. Fakat bunu yeni bir makyajla bize yutturmaya çalıştıkları emperyalist güçlerden beklemek saftillik olur.

Bu ideal gerçekleştirilmesi olası bir idealdir. Ama onu gerçekleştirecek olan örgütlü proleterya önderliğindeki halkların tüm dünyada proleter dünya devriminin, sosyalist devrimin gerçekleşmesi için, yürüteceği uluslararası ve paralel devrimci eylemdir. Emperyalist zincisi ergeç en zayıf halkasından yeniden koparacağız. Ümitsizliğe ve yolsuzluğa kapılmaya gerek yok.

Belli ki komünizm ruhu hala canlı ve emperyalist metropollerde dolaşıyor. Hem de öyle bir dolaşıyor ki emperyalist burjuvazinin sözcülerini bile marksizm diliyle konuşturuyor!

Mücadeleye işçi sınıfının, uluslararası proleteryanın gerçek temsilcileri sahip çıkmalı. Biz sahip çıkarsak, emperyalizmin sözcülerinin foyasını meydana çıkarırız. Mücadelenin saptırılmasını önleriz. Gerçek özgürlük mücadelesinin önünü açarız.

Hedef, proleter dünya devrimi için tüm ülkelerde birbirine paralel devrimci eylem.

Hedef, emperyalist halkayı en zayıf yerinden kırmak. Bu bağlamda Kıbrıs'ta hedef anti-emperyalist birleşik cephe.

Anti-emperyalist birleşik cephenin önündeki bağımsızlık hedefi, uluslararası proleteryanın dünya devrimi mücadelesinin Kıbrıs'taki ayağıdır.

NAZLICA

Nazlı Şahin

SAVAŞA SÖMÜRÜYE YOKSULLUGA KARŞI BARİŞ KARDEŞLİK VE MÜCADELE İÇİN 1 MAYIS'A

2002 yılı işçi sınıfı ve emekçiler için daha fazla açlık, sefalet ve barbarlık yılı oldu. Ülkemizde ve dünyada IMF ve DB'sının dayatmaları ile binlerce işçi ve emekçi açlık sınırının altına getirildi, kazanılmış haklar bir bir ellerimizden alınarak savaş ve terör tırmandırıldı. Bu köhnemiş sömürü ve sefalet düzenine, IMF ve işbirlikçilerinin saldırılarına karşı 1 Mayıs'ta güçlerimizi birleştirelim.

Emperyalist saldırganlık her yerde boy gösteriyor. Yoksul halklar üzerine terör korkusu salınarak vahşi yöntemlerle katliamlar düzenleniyor. Günlerdir faşist İsrail yönetiminin Filistin'de yaptığı katliamlara tanık oluyoruz. Bunun karşısında sözde uygar dünya Amerika'dan bu katliamı bitirme beklentisi içinde. Oysa ki İsrail bu cesaretini ABD'den alıyor. Ortadoğu ve Orta Asya'da hakimiyet alanlarını genişletmek isteyen ABD, Afganistan ile başlattığı hareketi Irak üzerinden sürdürmeyi planlıyor. Bunun için bölgede ileri karakolu durumda olan İsrail'in siyonist politikalarını yayması için, Filistin'i işgal edip soykırım yapmasını bizzat destekliyor ve yardımcı oluyor. İsrail'in yanında Türkiye'yi de görmek isteyen ABD, Filistin kuşatması devam ederken Türkiye İsrail tank anlaşmasını Türkiye'ye onaylatarak Türkiye'nin İsrail'e maddi destek vermesini sağlıyor. Türkiye yönetimi bu aymazlığıyla İsrail'in yaptığı katliama bizzat destek oluyor.

Türkiye politikalarıyla yönetilen Kıbrıs'ın kuzeyindeki yöneticilerde geleceğimizi tehdit eden emperyalist güçlerle bağımlılık ilişkisini güçlendiren işbirlikçi yönetim anlayışı ile Türkiye'nin boyunduruğunda emekçilere kan ağlatıyor ve emperyalistlerin savaş arabasına biniyorlar. Sözde barış görüşmeleri ile Kıbrıs halklarını oyalayanlar, diğer yandan da baskı ve şiddeti artırıyorlar. Barış görüşmeleri ve AB'ye girme süreci adı altında ülkeyi satılık, yağmalanacak bir eşya gibi emperyalistlerin sofrasına sunuyorlar.

Bütün bu olanlara dur diyebilecek güç işçi sınıfı ve emekçi halkın gerçek barış için birlikte vereceği mücadeledir. Bağımsız birleşik bir Kıbrıs yaratmak için, birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta sesimizi yükseltmeliyiz.

Bağımsız ve demokratik bir ülkeye kavuşmanın emekçilerin ellerinde olduğu ve bu gün bu talebin daha güçlü haykırılması gerektiğini bilerek, halkların kardeşliği ve barış içinde yaşama özleminizi dünya halklarının ortak duygusu ve özlemiyle birleştirerek alanlara daha güçlü çıkmalıyız.

Emperyalist saldırganlık ve kapitalist sömürü karşısında savaşırsanız ve sömürsüz bir dünya için el ele verelim birlik olalım ve halkın emeğin iktidarı için mücadele edelim.

Ve 1 Mayıs marşını daha güçlü söyleyelim;
Günlerin bu gün getirdiği
Baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez
Sömürü devam etmez
Yepyeni bir güne dogar
Bizde ve ülkelerde
1 Mayıs! 1 Mayıs!
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkların bayramı
Yurdumun mutlu günleri
Mutlak gelen gündedir.

Sunuş: Ahmet An

1938'de Bodamya'da doğan İbrahim Hasan Aziz, ilkokulu köyünde okudu. 1956'da Kıbrıs Türk Lisesi'nden mezun oldu. Zamanın ilerici gençleri arasına spor çalışmaları ile katılan Aziz, 1958 teröründen nasibini almış ve Bozkurt gazetesinin 29 Mayıs 1958 tarihli nüshasında şu açıklamayı yapmak zorunda kalmıştı:

"15 Ekim 1956'dan 30 Mart 1957'ye kadar Omoniya Kulübünde futbol oynadığımı ve bir seneden beri Omoniya'dan istifa ettiğimi, kayıtlı bulunduğum TEK Spor Kulübü ile hiçbir ilişkim olmadığını, bugünden itibaren Türk cemaatine ve sporuna yararlı olmak için elimden geldiği kadar çalışacağıma söz veririm.- İbrahim Hasan"

1957'de AKEL partisine girdikten sonra, 1958 yılı sonunda AKEL MK üyesi Derviş Ali Kavazoğlu'nun yardımıyla yüksek öğrenim için Sofya'ya gitti. Ziraat Fakültesinden mezun olduktan sonra, 1965'de geri Kıbrıs'a dönen İbrahim Aziz, sınıf arkadaşı olan bitki pataloğu Maria adlı bir Bulgar hanımla evli olup, Sevinç adında inşaat mühendisi bir kız ve Ediz adında grafik desinatörü bir erkek evlat sahibidir.

1965'de Kavazoğlu'nun öldürülmesinden sonra oluşturulan "Kıbrıs Türk Vatanseverler Birliği"nde 1969 sonuna kadar siyasal çalışmalar yapan İbrahim Aziz, 1971'de yine Sofya'da bağcılık alanında doktora ünvanını kazandı.

1975'de kurulan Yeni Kıbrıs Demeği, 1989'da oluşturulan Bağımsız ve Federal Kıbrıs için Temas Grubu, 1990'da kurulan ADİSOK adlı siyasal partide önemli görevler üstlenen İbrahim Aziz, halen emekliye ayrılmıştır. Çeşitli Rumca gazete ve dergilerde siyasi makaleleri ve Kıbrıs Türk basınında söyleşileri yayımlanmış olan yazarın çıkardığı kitaplar şunlardır:

1. Kıbrıs Türk Toplumunun Geçmiş-Tarihsel Gelişmeler" (Türkçe, Rumca ve İngilizce metin) 1981
2. Bölünür mü hiç? ("İirler-Türkçe ve Rumca) 1986
3. Mantıksızlık Acısı (Şiirler) 1988
4. Üç Yarım Parça (Şiirler)/Tria Misa Kommadia (Poimata) 2000

Bir ilkbahar gecesi idi. Vakit epey ilerlemişti. Akşama doğru mavi gökyüzünü karartmaya başlayan bulutlar birdenbire boşaldı. Lefkoşa sokaklarında yürüyen tek tük şehirli telaşla şuraya buraya koşuyor, kapı eşiklerine, vitrin önlerine kendilerini dar atıyordu.

İkide bir etrafına bakınarak sık

adımlarla yürüyen Ali:

-Tuh... Allah kahretsin! Bir de bu mu eksikti? diye mırıldandı. Boşalacak saati buldu!

Ali sığınacak yer aramadı. Dakikalar, hatta kalbinin atışı gibi tik-tak diye sıkıca vuran saniyeler ömürlere değerdi. Göz açıp kapaması gibi kısa bir zamanın bu kadar değerli olabileceğini şimdiye dek hiç aklından bile geçirmemişti.

Doğru ya! Neden düşünmemiştiki kendini bildi bileli? Oysa boş yere, gereksiz işlere vakit harcayanlardan değildi. Ne de vaktin değerini İngilizlerin "vakit nakittir" anlamı ile ölçerdi. Ne münasebet! Vakit onun için çalışmaktı.

"Yapılacak çok işimiz var. Kaybetmiyelim" uyarısını her fırsatta yinelerdi. Bu nedenle de, sitayişte bulunan arkadaşlarına şöyle babacan bir gülümseme ile karşılık verirdi.

Spor ceketini yukarı, ta ucuna kadar çekti. Genişçe omuzları üzerindeki başını yakasının içine iyice sıkıştırdı. Alnı ve kulakları üzerinde dökülen, ıslak saçlarından alnına damlayan, ensesine sızan damlalar her tarafa soğukça bir ürperti veriyordu.

Ellerini cebine azıcık daha sıkıştırdı. Biraz daha toparlandı ve adımlarını biraz daha çabuklaştırdı. Köşeyi dönünce durdu. İleriye, geriye, etrafına bakındı. Kulak kabarttı. Kalbi, daha hızlı atmaya başladı. Bu, çabuk yürüyüşünden fazla telaşlandı. Bahri'nin evine yaklaştıkça daha çok bakınıyor, etrafını daha dikkatli gözletliyordu.

Kapıya gelince durdu. Arkasını duvara dayadı. Sonra köşeyi kayarcasına dönerek, önüne çıkan pencerenin altına girdi. Parmağı ile pencerenin pancuruna yavaşça, fakat sertçe vurdu: Tak... Tak, tak, karanlıklara gömülmüş pancurlar arasından:

-Ne var? diye hafif bir ses geldi. Bahrinin sesi.

-Çabuk gel oyalanma!

Bahri bu beklenmedik ziyaretin getirdiği telaşla çabucak sokağa fırladı.

-Hayrola! Ne var?

-Çabuk ol! Gidelim buradan!

-Nereye gideceğiz? ne var?

-Yürü anlatırım!

-Bu havada? Islanmadın mı?

-Aldırma. Zararı yok. İşler çok daha ciddi. kaybedilecek vakit yok. Çabucak Kara'ya uğra. ben Yahya'yı arayacağım. Kara ile Tofi'lere gelin. Orada konuşuruz.

-Fakat...

-Fakat, makata vakit yok! Tehlikedeyiz. Oyalanmıyalım. Hem yollarda çok dikkatli olun!

Ayrıldılar. Biraz önce bardaktan boşaltırcasına yağın yağmur dinmişti. Çıseliyordu. Ta uzaklardan birbiri ardına işitilen gök gürültüleri gecenin sessizliği

içine yankılanıyor, uzuyor, gök sanki yarılıyordu. Arada sırada birdenbire çıkan şimşek aniden etrafı sarımsı bir parlaklıkla aydınlatıyor, geceyi gündüze çeviriyordu. Yağmuru geçiştirmek için barındıkları yerlerden çıkan son yayaların acele ile ilerleyen gölgeleri karanlık içinde yavaş yavaş kayboluyordu.

Bahri'nin uzunca bacakları ile düşüncesi aynı tempoda süratle işliyordu. ne olmuştu? Ne oluyordu? Böyle geç saatlerde başka defa da aranmıştı. fakat hiçbir zaman bu kadar telaş, böyle bir acelecilik olmamıştı.

"Tehlikedeyiz!"

Demek ki tehlike anı gelip çatmıştı. Koşarcasına yürümeye başladı. Bir an önce Kara'ya uğramalıydı. Kimdi tehlikeli olan? Kara mı? O halde Ali neden doğrudan Kara'yı aramadı? Ya Yahya? Tofi'lerde toplanalım... Yollarda çok dikkatli...

Demek ki tehlike büyüktü!

Zihni hemen geri gitti. Dün öğle üzeri, Büyük çarşının biraz ötesinde, Selimiye camisinin karşısındaki sokakta, saraç dükkanında çalışırken, eline silah takılan maşalardan biri, dükkanın kapısı önüne dikildi. Tabancayı Saraç'ın üstüne boşalttı. Sol kolundan yaralanmıştı Saraç. Öteki eliyle falçetayı kapığı gibi silahının üzerine yuvarlandı. Hançerlenmişti. Arkadan! Sol omuzu üzerinden. Ya Ahmet! Bundan iki gün önce, akşam üzeri eve dönerken. Eşi ile kolkola. Karısı kucaklamasaydı! Bütün mermiler fedakar kadına isabet etmişti.

Demek ki şimdi işler daha da ciddileşti. Bu akşam ne oluyordu? Hepsini birden mi basılacaktı? Emir kulu azgın baskın gurupları bu kadar mı azmıştı? Vay canına! Polis yok mu? Yok işte! Yahut da var. Var ama sömürge polisi. maşaların arkasına gizlenmiş, oradan sırtıyordu. Kara ile Bahri, Tofi'lere varınca, Ali'yi orada koltuğa yıkılmış buldular. Evdekilerin de halleri bir başka idi. Kara ile Bahri'nin bakışları karşılaştı. Sanki gözleri ile birbirlerine "ne oluyor" diye soruyorlardı. Sonra birdenbire keşfetmiş gibi, sesinde bir titreme ile:

-Yahya... dedi, Bahri. Yahya nerede?

Ali başını ağır ağır kaldırdı. Gözleri kıpkırmızı, dopdoluydu. Yıkık, çökmüş, sanki on yıl ihtiyarlamış bir hali vardı. halbuki otuzbeşinde ya var, ya yoktu.

-Yetişemedim, geciktim, dedi.

Boğuk sesi boğazında düğümlendi.

Yahya da gitmişti! Onu da kaybettiler. Üç arkadaş ve evdekilerin hıçkırıkları bağırılarında tıkanı. İçleri kan ağlıyor, sesleri çıkmıyordu. Öyle durdular. Uzun süre.

Sessizliği bozan ev sahibi kadın oldu:

-Bir kahve? Acı bir kahve, ne dersiniz?

Sesini düzeltmeye, sadeleştirmeye

çalışarak:

-Ne dersiniz? Lütfen, iyi gelir, değil mi?

-Evet, evet! Birer kahve yap, iyi gelir, diyerek, kadının ikramını uygun gören ev sahibi, ötekilere döndü.

-İçelim, iyi olur, dedi.

Bozulan sessizliğe Kara'nın sesi karıştı.

-Ne oldu? Nasıl oldu? diyerek, içinde biriken acı ve merakla Ali'yi konuşmaya teşvik etti.

-Müthiş, dedi Ali. Keşke koşsaydım. Üç-beş dakika önce...yalnız üç-beş dakika!

Sesi yine boğuldu. Vaktinde yetişemediği için büyük azap duyduğu halinden belli idi. Kurşunlar sanki kendi beynine saplanmıştı. Suç sanki kendisindi, sadece birkaç dakika kazanmış olsaydı, belki Yahya'yı da kurtarmış olurdu. Kalbindeki isyan, ısırtıp saçından tırnağına kadar benliğini büsbütün sarıyordu. Aynı duygu ceryan gibi ta ilk andan birinden ötekine geçmiş, hepsini sarsmıştı.

Birkaç gün içinde ikinci arkadaşlarını da kaybettiler. Yapanı, yaptırını ateş olup yakmak hıncı içlerinde birikmiş, patlamaya hazır bir volkanı andırıyordu.

Kara bir an önceki soruyu yine tekrarladı:

-Nasıl oldu birini görmedin mi?

-Keşke görmez olsaydım' dedi Ali. Sesinde bir tiksinti, acı bir öfke vardı.

-Yani.

-Topal... Hani ya, Kulaklı'nın kahvesinde palabıyık altından nargile çeken o topal serserisi yok mu? Bugün Radeş'in bürosuna girmiş, çıkmış...

Haberi Kemal çavuş getirdi. Bu akşam evlerimizin basılacağını, çaremize bakmamızı haber etti. Koşum. yazık... Tam Yahya'ya vardığım sırada, Topal'ın ayağını çeke çeke basamaklardan indiğini gördüm. Yanında uzunca, tanımadığım biri ile. Gittiler... Yahya'yı kan içinde bırakarak.

Hepsi de dişlerini, yumruklarını sıkıyordu. Göğüsleri daralmış, nefesleri tıkanmıştı.

Tan yeri ağarmaya başladığı sırada, Asli içinde çökmüş olduğu koltuktan kalkarak, yumruğunu öfkeyle sert bir biçimde önündeki masa üzerine koydu. Ötekiler bir an birbirlerine ve Ali'ye baktılar. Sonra sıra ile ses çıkarmadan ellerini bir bir Ali'nin yumruğu üzverine koydular. Avuçlar birbirini bastırdı. Gözler birleşti. Kalbler birleşti.

O gecedan sonra uzun zaman ortadan kaybolmuşlardı. (1972)

Karl Marks'ı andık

(KSG-Londra Bürosu Haber Özel)

KSG-LB temsilcileri 17 Mart 2002'de Karl Marx'ın 119. ölüm yıldönümü dolayısıyla Highgate Mezarlığı'ndaki mezarını ziyaret ettiler. Önce Karl Marx'ın ilk gömüldüğü mezarı ziyaret edildi. KSG-LB'den bir temsilci Karl Marx'ın mezarı başında Frederick Engels'in okuması olduğu konuşmasını okudu. Bir demet çiçek ve KSG-LB'nin Karl Marx anısına hazırlamış olduğu broşürü Karl Marx'ın mezarına bıraktılar. Daha sonra Karl Marx'ın yeniden gömüldüğü ve anısına dikilen büst mezarı ziyaret ettiler. Burada da çiçek ve broşür bırakılarak anısına konuşmalar yapıldı.

Güneşimizi çaldılar! Yıldızımızı çaldılar! Güvercinimizi ve Başak'ımızı bile çaldılar! Arap'ımızı ÇALAMAYACAKLAR!

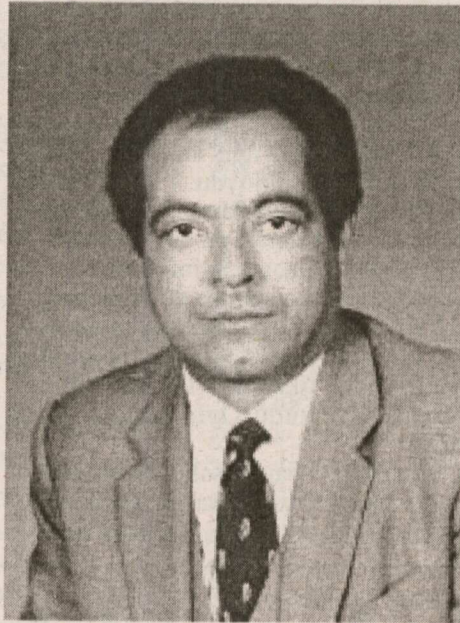
Girne bağımsız belediye başkan adayı Önder Konuloğlu ile konuştuk:

KSG: Sayın Konuloğlu bir YBH üyesi olmanıza rağmen bağımsız aday olarak seçime katılmanız nedenlerini seçmenler merak ediyor. Neler söyleyeceksiniz?

Konuloğlu: Öncelikle şunu belirtmek isterim ki halkımız gördüğü siyasi çarpıklıklar içinde beni bağımsız aday olarak görmek istediğini ortaya koydu. Bağımsız aday olmam halkımızın talebidir. Bugünkü siyasi ortama baktığımızda biri özgürlük ve barış isteyenler biri de özgürlük ve barış istemeyenler olmak üzere iki grup olduğunu görürüz. Ne yazık ki tabanda büyük bir talep olduğu halde barış ve özgürlük isteyen güçler bir türlü bir araya gelip birleşmeyi sağlayamıyorlar. Halkımız her fırsatta birleşme istediğini ortaya koymaktadır ve birleşmeyen partilere mesajını çok net vermektedir. Dikkat ederseniz ne zaman bir parti tek başına bir miting ya da eylem yapsa halkın katılımı çok düşüktür. Halbuki birleşilerek bütün örgütleri kapsayan eylemlere katılımın onbinleri aştığını hep beraber gördük. İçinde bulunduğumuz durumda halkın çıkarının parti çıkarından önde gelmesi gerektiğine inanıyorum.

KSG: Sayın Konuloğlu, solun ortak tek adayla değil de ayrı ayrı seçime katılmaları parçalanmışlığa, dolayısıyla da sağın güçlenmesine yaradığını artık herkes idrak etmeye başlamıştır. solun tek aday çıkarması yönünde herhangi bir çaba gösterdinizmi? sizce engel nedir?

Konuloğlu: Elbette solun ortak tek adayla değil de ayrı ayrı adaylarla seçime katılmaları parçalanmışlığa, dolayısıyla da sağın güçlenmesine yarar. Zaten bu nedenle solun ortak aday çıkarması konusunda çok çaba harcadım. Cumhurbaşkanlığı seçimlerindeki tavrım da buydu. Solda ortak bir cephe oluşması için girişimlerimizden ne yazık ki bir sonuç alınamadı. Yerel seçimler için soldaki

partilerle ayrı ayrı görüştüm ve düşüncelerimi aktardım. Birlikte hareket etmeleri için elimden geleni yaptığımı inanıyorum. Bugün de hazırım, henüz geç kalmış bir şey yoktur. Soldaki partiler tek aday üzerinde birleşsin, ben de adaylığımı çekip beni destekleyenlere de belirlenen tek adayı destekleme çağrısında bulunacağım. Bu birleşmenin

olmadığı bugünkü ortamda siyasi partiler üzerlerine düşeni yaparak, gerçekten bir araya gelinceye ve bir seçim ittifakı içinde bütün gücünü birleştirinceye dek halk adaylığı şarttır diyorum. Siyasi partilerin ortak aday çıkarmasına engel içinde bulunduğumuz bu kısır döngüye ayak uydurup parti çıkarlarını halkın çıkarlarının önünde tutmalarıdır. Bu bir anlamda özgürlük ve barış için kavgadan kaçmadır.

KSG: Sayın Konuloğlu, önümüzdeki yerel seçimler çöp, çukur sorunu değil, Kıbrıs Türkü'nün varoluş yolunda ortaya koyduğu kavgadır. "Bu kavga bir referandum mahiyetindedir" dediniz adaylığınızı ilan ettiğiniz konuşmanızda. bu konuyu açarmısınız?

Konuloğlu: Adaylığımı ilan ettiğim konuşmamda da belittığım gibi önümüzdeki yerel seçimler sadece çöp, çukur sorunu değil, Kıbrıs Türkü'nün varoluş yolunda ortaya koyduğu bir kavgadır. Bu kavga bir referandum mahiyetindedir çünkü kimliğimizi ortadan kaldırmak isteyenlere karşı, entegrasyona karşı olanların bu seçimlerde istediğini ortaya koyma şansı vardır. Özgürlüğümüzü kazanmadan sorunlarımızın çözüleceğine inanmıyorum. Bu nedenle insanımızın düşünerek oy vermesi çok önemlidir.

KSG: Sayın Konuloğlu, seçildiğiniz takdirde TC'nin belediyemize uygulayacağı siyasi ve özellikle de ekonomik abluka ve ambargoyu nasıl asmayı düşünüyorsunuz?

Konuloğlu: Seçildiğim takdirde TC'nin

belediyemize uygulayacağı siyasi ve özellikle de ekonomik abluka ve ambargoyu halkımızın vereceği yetkiyle aşacağıma inanıyorum. Hem insanlarımıza hem Girne'ye yönelik projelerimi üç aşamalı düşündüm. a) Kısa vadeli, b) orta vadeli c) uzun vadeli projeler. Bu projelerin finansmanı belediye kaynakları, sponsorlar ve hak sahiplerinin ortaklığı ile sağlanacak. Ayrıca dış finans kaynakları hedeflenecektir. Kıbrıs'ın özel durumu gözönüne alınarak dış ülkelerin gelişme fonlarından direkt olarak Kuzey'deki herhangi bir projeye finansman sağlamanın yöntemlerini araştırmak için bir takım girişimlerim vardır. Bunun yanı sıra projelerimize adını vermek, reklam sağlamak, bağış yapmak yönünde gelişmiş ülkelerde çok yaygın olan yöntemleri kullanmayı hedefleyeceğim. Türk-Sen nasıl bugüne kadar ayakta durduysa belediye de ayakta duracaktır. Emeli belediyelere taşımak amacıyla başlatacağım dayanışma tıpkı Türk-Sen'de olduğu gibi uluslararası işçi örgütlerinin vereceği destekle sağlam bir temele oturtulacaktır.

KSG: Sayın başkan, biz sizi Türk-Sen başkanlığınızdan dolayı "Başkan" olarak biliyoruz. başkanlığınızın bu alanda da yani Girne Belediye Başkanı olarak devam ettiğini göreceğimiz günleri bekliyoruz. Gazetemize zaman ayırdığınız için sağolun sayın Başkan.

Konuloğlu: İlginize ve desteğinize teşekkür ederim.

Kıbrıs'ta
Sosyalist
GERÇEK

Sahibi:
Kıvılcım Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres:
Marmara Sokak,
No: 31
Lefkoşa-KIBRIS
Mersin10-Türkiye

Dizilip basıldığı yer:
Afrika Yayıncılık
Ltd. tesisleri

Tel-Fax:
(Güzelyurt) 0(392) 7144597
e-mail: onur@kktc.net
web: www.st-cyprus.co.uk